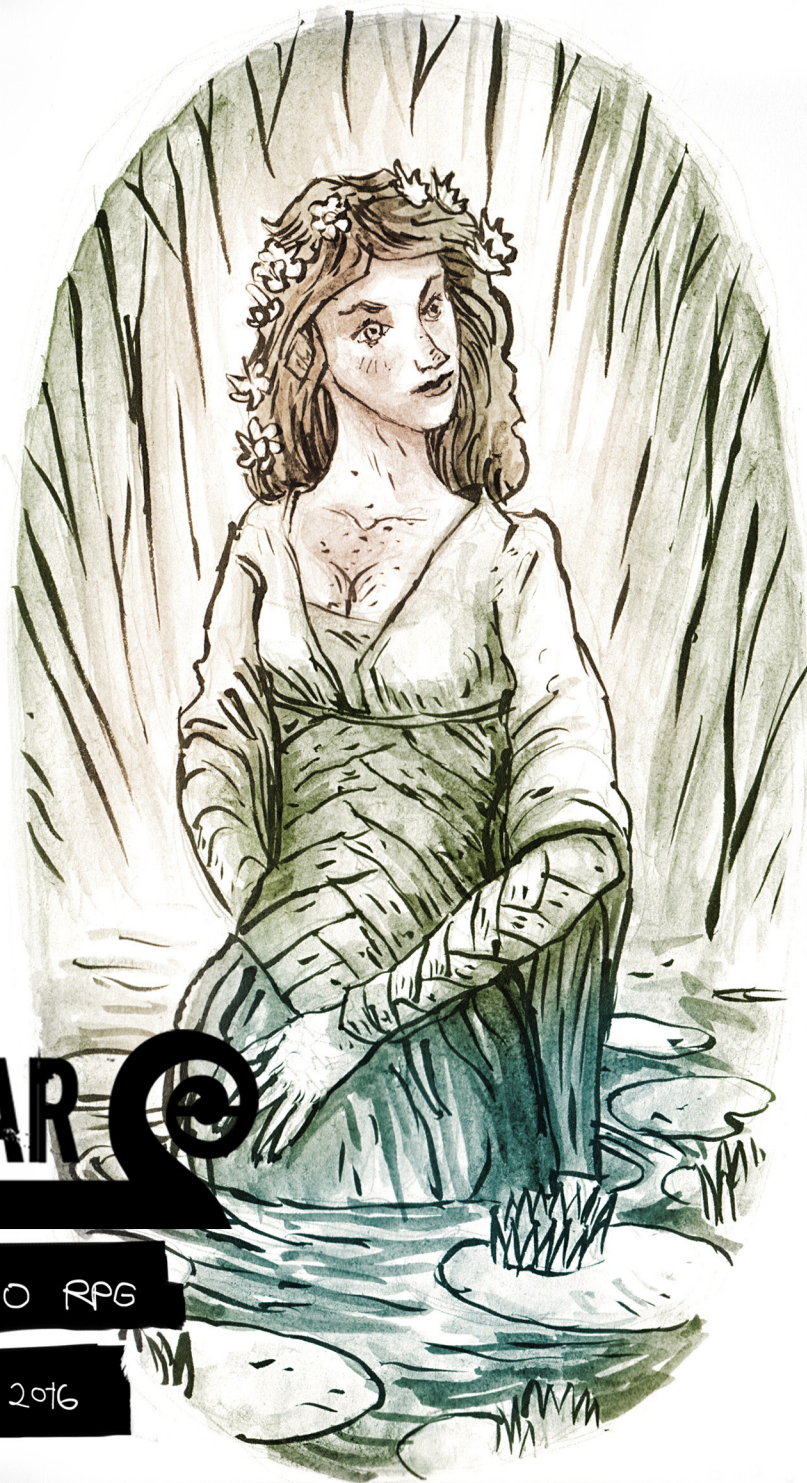

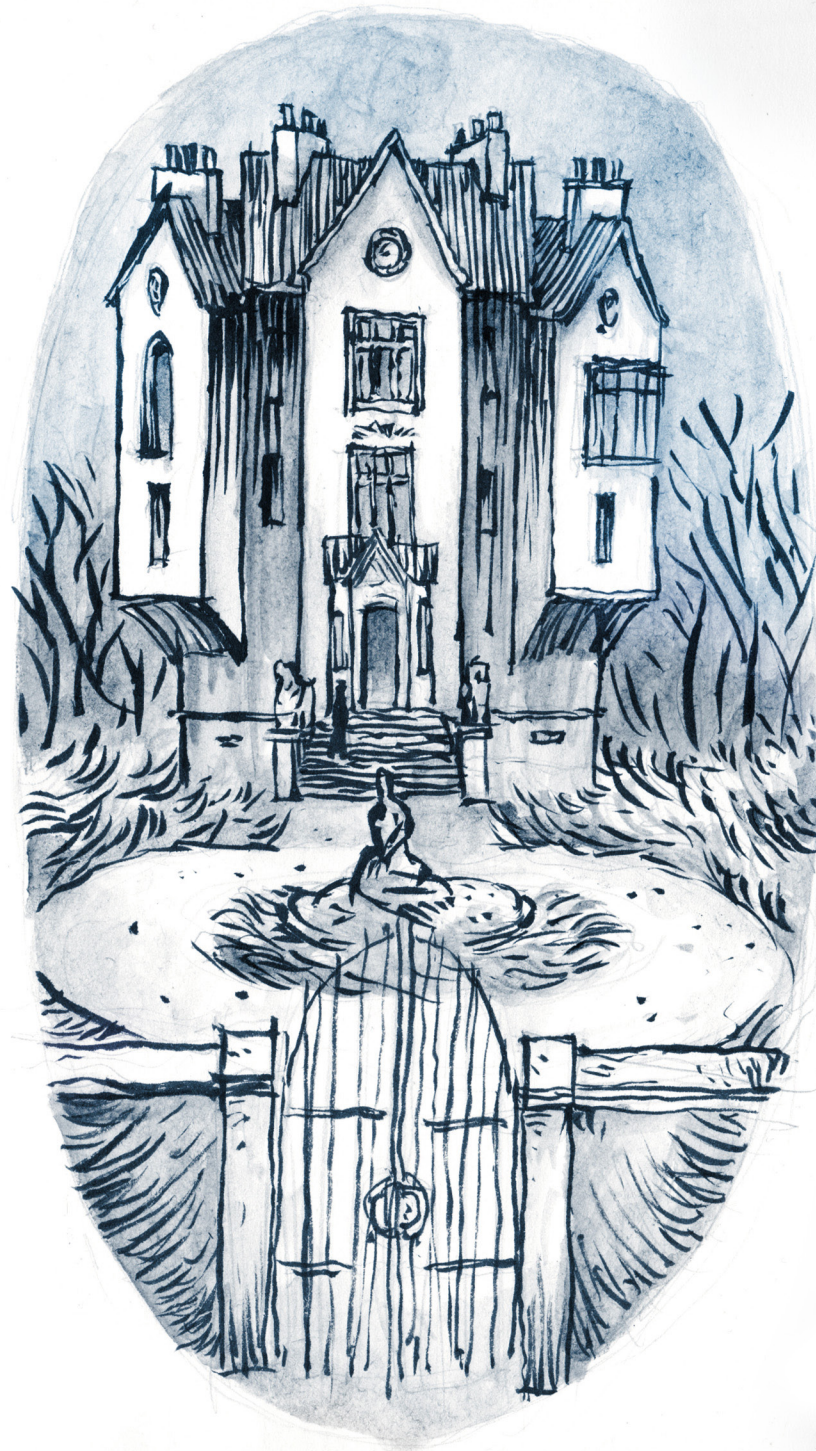

DRAKKAR

INTERNETOVÝ ČASOPIS O RPG

58. ČÍSLO - ŘÍJEN 2016

OBSAH 58. ČÍSLA

Comics

- 4 Bezjmenný hrdina**
„boubaque“
Díl XXV. Mrzutosti stáří

Literatura

- 5 Věda ve službách SF:
Kdy se podíváme na Mars?**
Julie Nováková

Přiznejme si: Kdo z nás by se netoužil alespoň nakrátko podívat na Mars a projít se pláněmi a kaňony Rudé planety? Už od dob výprav na Měsíc je ale cesta na Mars vždy „dvacet, třicet let daleko“. Je ovšem? Po nedávném projevu zakladatele SpaceX, Elona Muska, se zdá, že se výrazně přiblížila. Můžeme však věřit tomu, že se lidé na Mars podívají dříve než za pouhé desetiletí?

Povídky a překlady

- 9 Bohové z hory**
Lord Dunsany
přeložil Josef Novák („Faskal“)
- 26 Alchymista**
H. P. Lovecraft
přeložil Argonantus
- 32 Zvíře v jeskyni**
H. P. Lovecraft
přeložil Argonantus
- 36 Gullivar na Marsu (kap. I. a II.)**
Edwin L. Arnold
přeložil Roman „Hawkeye“ Gajdošík

Doplňky a materiály

- 45 Kolektivní článek: Opuštěné ostrovy**
připravila redakce
Rozhodli jsme se Antharonův generátor náhodných map otestovat a vytvořit pro Drakkar kolektivní článek, pro který by každý účastník popsal jeden zajímavý ostrov, přičemž všechny ostrovy by společně utvořily jedno souostroví. Dali jsme dohromady „téma“ ostrovů (souostroví, které zčistajasna opustili elfové a začali je osidlovat lidé), aby měly alespoň trochu podobný ráz, ale zbytek byl na autorech.
- 47** Skenderax – Oltha Doll – Ostrov snov
- 50** Plž – Irseon
- 53** Pepa – Perlový ostrov
- 55** OnGe – Horl, Tors a Lok

ÚVODNÍ HAIKU

**Letí po větru
dřevěná dračí tlama,
zežloutlé listy.**

Drakkar je internetový sborník článků o RPG hrách, založený na jaře 2007. Každé dva měsíce vyzýváme vás, čtenáře, abyste nám posílali své články. K těm poté dostanete komentáře od dvou různých spolupracovníků časopisu a budete mít čas jejich návrhy zapracovat, pokud to uznáte za vhodné. Nakonec finální verze článků podrobíme korekturám, zasadíme do slušivého kabátku a vydáme jako PDF dokument.

Na tomto místě bychom chtěli poděkovat všem z vás, kteří jste kdy přispěli vlastním článkem. Bez vás by se tento projekt nemohl nikdy uskutečnit.

Uvažujete-li o tom, že byste také začali v Drakkaru publikovat, srdečně vás zveme do našich organizačních diskusí.

připravil boubaque

Comics

BEZEJMENNÝ HRDINA

Díl XXV. Mrzutosti stáří

napsala Julie Nováková

Literatura

VĚDA VE SLUŽBÁCH SF: KDY SE PODÍVÁME NA MARS?

Přiznejme si: Kdo z nás by se netoužil alespoň nakrátko podívat na Mars a projít se pláněmi a kaňony Rudé planety? Už od dob výprav na Měsíc je ale cesta na Mars vždy „dvacet, třicet let daleko“. Je ovšem? Po nedávném projevu zakladatele SpaceX, Elona Muska, se zdá, že se výrazně přiblížila. Můžeme však věřit tomu, že se lidé na Mars podívají dříve než za pouhé desetiletí?

Na stránkách či plátnech science fiction jsme Mars navštívili nespočetněkrát, ať už ve starých pulpových příbězích od R. E. Burroughse, příbězích „kronikáře“ Raye Bradburyho, či v modernějších románech odrážejících nové vědecké poznání o Marsu, jako třeba martánské trilogii Kima Stanleyho Robinsona či *Martanovi* Andyho Weira. Skutečnou pilotovanou výpravu jsme však ještě neuskutečnili a případná kolonizace Rudé planety je ještě mnohem dál... nebo ne?

Megaloman, snílek, vizionář?

Mezinárodní astronautický kongres, Guadalajara, Mexiko; poledne místního času, hodina a

půl před očekávanou přednáškou Elona Muska. Před největším kongresovým sálem už stojí fronta nedočkavců. Na žádnou jinou přednášku se nestála fronta, natož hodinu a půl předem. Musk je ale ve světě raketové techniky i mimo ni bez přehánění celebritou. Není příliš čemu se divit. Snem podnikatele, který pohádkově zbohatl prodejem svého PayPalu, odkakživa bylo vykročit ke hvězdám – alespoň maličko, v rámci naší soustavy. Roku 2002, téhož roku, kdy prodal PayPal, založil firmu SpaceX s cílem vybudovat komerční, opakovaně využitelné raketové nosiče. Do té doby byl jediným skutečně využívaným opakovaně použitelným nosičem americký raketoplán, a ani pro něj definice neplatila docela a každý let se prodražil. Scéna opakovaně využitelných nosičů (dále v krátkosti RLS neboli *reusable launch system*) byla teprve v plenkách, ač základní koncepty existovaly po desetiletí.

V roce 2004 se uskutečnil úspěšný let SpaceShipOne, ta je však schopna pouze sub-orbitálních letů; ani na nízkou oběžnou dráhu vám sama o sobě nic dopravit nepomůže. Na tuto scénu vstoupil SpaceX a už v roce 2008 jeho raketa Falcon 1 dosáhla oběžné dráhy. Pouhých deset let po svém založení se společnost začala účastnit zásobování Mezinárodní vesmírné stanice (ISS). Loni došlo k úspěšnému přistání prvního stupně rakety Falcon 9, přelomu v technologii RSL. Ačkoli na scéně jsou i další hráči, především firma Blue Origin jiného miliardáře a zakladatele Amazonu, Jeffa Bezose, SpaceX typicky budí nejvíce pozornosti. Není čemu se divit. Černý kůň v oblasti RSL se během pár let

proměnil v jednoho z nejvýznamnějších hráčů a dnes není nepředstavitelné, že nás brzy dostane na Mars. Sám Musk je také zdrojem mediální senzace. Nadaný programátor-samouk v dětství, student fyziky a ekonomie, podnikatel, investor, propagátor kolonizace vesmíru a obnovitelných zdrojů, s nimiž ostatně souvisí i jeho společnost Tesla Motors vyrábějící elektromobily či SolarCity, zabývající se designem systémů na využití solární energie. Schopný inženýr, manažer i podnikatel s dalekosáhlou vizí... dalo by se pokračovat, ale asi už je zřejmé, proč ho média i fanoušci milují.

Historie SpaceX se však neobešla bez málérů. Pár nezdařených startů i nedávná nehoda na startovní plošině vrhají stín na reputaci firmy. Anebo ne? Musk zastává názor, že pokud se nesetkáváte se selháními, neinovujete dostatečně rychle. SpaceX ovšem plánoval už příští

rok zahájit lety s lidskou posádkou, a obzvlášť po zářijové explozi na plošině na mysu Canaveral k tomu zřejmě nedojde. Navzdory tomu Musk na sklonku září představil světu svůj ambiciózní plán na kolonizaci Marsu, kterou by rád zahájil již v roce 2022. Vizionář? Megaloman? Nebo snad obojí? Podívejme se na jeho plány zblízka – ale ještě předtím si představme pár dřívějších konceptů osídlení Marsu ...

Na Mars od von Brauna po Muska

Pro některé z nejambicióznějších projektů na průzkum a osídlení Marsu se musíme vrátit o více než půl století. Původně německý, tehdy již americký konstruktér Wernher von Braun měl velkolepou vizi dobytí Marsu: *Das Marsprojekt* z roku 1953 počítal s deseti loděmi na chemický pohon a posádkou sedmdesáti lidí!

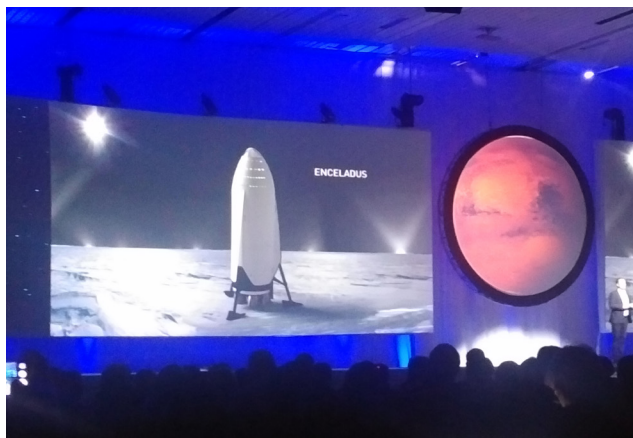
Jelikož šlo o dobu před vysláním meziplanetárních sond, netušil, že řídká atmosféra Marsu by neumožnila využití gliderů pro přistání a že lidé by potřebovali protiradiační ochranu. Také von Braunův spolupracovník Ernst Stuhlinger měl cílevědomý plán na vyslání lidí na Mars, který se i objevil v Disneyho naučném filmu *Mars & Beyond* (1957). Popisoval flotilu šesti elektrických lodí beroucích energii z jaderného reaktoru. Každá by měla přídatnou raketu k přistání na Marsu a návratu na oběžnou dráhu k meziplanetárním lodím. Ambiciózní a také počítající s dnes zastaralými znalostmi o Marsu byl i projekt Philipa Bona na cestu pomocí raketoplánů. Další misí byla navržena celá řada, ale žádná z nich se ani nepřiblížila uskutečnění.

Dnes tu máme plány vesmírných agentur, které se také postupně vyvíjejí. S ruským MARS-POSTem dnes nikdo vážně nepočítá, evropský program Aurora pilotovanou misí příliš nespe-

cifikuje, a tak zbývá NASA – a soukromí hráči. NASA by mohla využít spolupráci s firmou Lockheed Martin, která svůj už dříve známý Mars Base Camp také podrobně představila na letošním Mezinárodním astronautickém kongresu. Projekt počítá s vysláním posádky na měsíce Marsu Phobos a Deimos, odkud by lidé ovládali roboty na povrchu Marsu. Absence přistání lidí na povrchu Marsu misi značně zjednodušuje, a pokud Lockheed Martin uspěje s testováním pohonných technologií pro svou meziplanetární loď, mohlo by jít o něco představitelného dejme tomu v příštích dvou dekádách. Pro NASA to ale není jediná možnost. Při využití své SLS (*Space Launch System*), těžkotonážní rakety, která by měla napřesrok projít testovacím startem, by mohla zřejmě během 30. let uskutečnit jinak koncipovanou misi; možná i s přistáním. Na současné plány se však nedá příliš spoléhat.

Zajímavě působí koncept Roberta Zubrina Mars Direct, formulovaný počátkem 90. let. Navrhuje nejprve na Mars vyslat bezpilotní modul, který by přistál a představoval zázemí pro pozdější posádku. Za využití marsovských zdrojů by produkoval metan a kyslík, a tak vytvořil část paliva pro zpáteční cestu. Teprve poté by byli vysláni i lidé, přičemž jejich obytný modul by rotoval okolo osy lodi a vytvářel tím umělou tíži. Misi by tak netrápily problémy asociované s dlouhodobou mikrogravitací. Od té doby vzniklo množství různých variant projektu a zdá se celkem rozumný, není ovšem jasné, jaká organizace by misi uskutečnila. Tedy... podívejme se už na Muskův koncept.

Elon Musk plánuje radikálně snížit náklady na cestu k Marsu, a to díky využití RLS, doplnění části paliva na orbitě a nakonec generování vhodného paliva přímo z místních zdrojů Marsu, a to methanu, přičemž jako oxidant by sloužil kyslík. Připomíná vám to něco? Ano, plán co do získávání paliva je stejný jako u Zubrina. To ale není nijak překvapivé. Sabatierova reakce, která z oxidu uhličitého a vodíku energeticky výhodně vytváří methan a vodu (kterou můžeme lehce rozložit na vodík a kyslík), není nic nového a využívá se například v recyklaci zdrojů na ISS. Muskův chystaný Meziplanetární dopravní systém (ITS, *Interplanetary Transport System*) ale překvapivý je. Jeho součástí je „BFR“ („*Big Falcon Rocket*“, všeobecně překlášeno na „*Big Fucking Rocket*“), jejíž první stupeň by měl mít neuvěřitelných 42 motorů Raptor, které byly nedávno úspěšně testovány. Připomíná vám tohle něco?

Pokud trochu znáte historii raketové techniky, možná si vzpomenete na sovětskou

N1: Raketu, která měla být rivalem Američanů v závodu o Měsíc. Americký Saturn V však nepřekonala. Ani jediný ze čtyř pokusů o start nebyl úspěšný, jeden dokonce zničil značnou část kosmodromu. Jejích 30 motorů se zkrátka nepodařilo zvládnout. Někteří kritici srovnávají BFR vzhledem k počtu motorů právě s N1. Zásadním rozdílem je ale současná výpočetní technika, díky níž už ovládání mnoha motorů zároveň nepředstavuje tak významný problém. Musk pokládá počet motorů za výhodu – pokud některý selže, neznamená to nutně selhání celého systému, ostatní mohou jeho funkci snáz zastoupit. Kdyby selhal některý z pěti motorů Saturnu V při letu na Měsíc ... řekněme, že moderní dějiny by se asi odvíjely jinak.

Hlavní otázku možná známe, ale vyvstávají další

Čtyřicet dva motorů se nám jako fanouškům SF může líbit, možná už se konečně dostáváme k vytoužené hlavní otázce života, vesmíru a vůbec ... Přejdeme ale k dalším prvkům ITS. Velký tah rakety umožní zvolit přímější cestu k Marsu a zkrátí cestu na pouhých 80 až 150 dní podle startovního okna. Tradiční přístup by znamenal cestu trvající zhruba 180 i více dní. Kratší cesta snižuje riziko zdravotních problémů souvisejících s ozářením či mikrogravitací nebo konfliktů posádky potenciálně ohrožujících misi. Velký tah zároveň umožňuje s toutéž raketou vzlétnout ze Země, letět k Marsu, přistát tam a znovu odstartovat na cestu k Zemi. Většina jiných kon-

ceptů počítá se specializovanými přistávacími moduly, a tak tento přístup řadu lidí překvapil.

Možná ale není až tak zvláštní. SpaceX pracuje s tím, co umí, a nemusí vyvíjet další technologie de novo. „Předimenzovaná“ raketa navíc umožňuje právě již zmiňovaný kratší čas cesty a také je univerzálnější než speciální systém koncipovaný pro Mars. Musk doufá v uskutečnění prvního (bezpilotního) letu na Mars v roce 2022 a vyslání první lidské posádky dva roky nato. Jde o skutečně cílevědomý plán, obzvláště vzhledem k tomu, že dosud neprošel testovacím startem ani dříve chystaný nosič Falcon Heavy. Ten měl původně odstartovat již předloni, nakonec by měl start proběhnout počátkem příštího roku. Podaří se tedy ještě výkonnější nosič (a další komponenty) postavit, otestovat a vyslat k Marsu během pouhých šesti let? A i kdyby nenastaly žádné technické potíže, kde na to SpaceX tak rychle vezme dost peněz? Náklady odhadované Muskem považuje většina expertů za silně podhodnocené.

Musk plánuje vyslat na Mars zhruba sto lidí v jedné misi, později i více, a postupně vybudovat stálou soběstačnou základnu. Cílem by bylo tisíc kolonistů do konce století. Tím však Musk nekončí. Díky generování paliva na místě, využití ITS a kapsle Red Dragon bychom se dle něj mohli po Marsu vydat i k měsícům Jupiteru a Saturnu a ještě dál. Šílené? Zatím ano; nedostačující protiradiační ochrana, mnohaletý pobyt v mikrogravitaci i malé možnosti efektivního využití místních zdrojů vrhají stín na šance přežití posádky. Pro bezpilotní mise by to už tak nemyslitelné nebylo, ale o nich se Musk nezmiňoval.

Raketa možná bude – ale co dál?

Na detaily mimo technické řešení rakety byl Musk obecně skoupý. Nedozvěděli jsme se nic o ochraně posádky proti radiaci, systémech podpory života, habitatech na povrchu Marsu, výběru posádky... Později se v diskusi s novináři Musk zmínil, že natočení motorové sekce směrem ke Slunci by mělo poskytovat dostatečnou ochranu před radiací při zvýšené sluneční aktivitě. U kosmického záření je ale situace jiná. Využije těžkou vodu, jak se dříve plánovalo? Nebude to představovat problém, co do hmotnosti? A co potom soběstačnost případné kolonie? V případě snahy o pěstování plodin v marsové půdě bychom z ní museli odstranit látky jako těžké kovy či chlorečnany,

kteří by pro nás byly škodlivé. Nebo vliv dlouhodobého pobytu lidí v nízké marsové gravitaci? Data zatím schází...

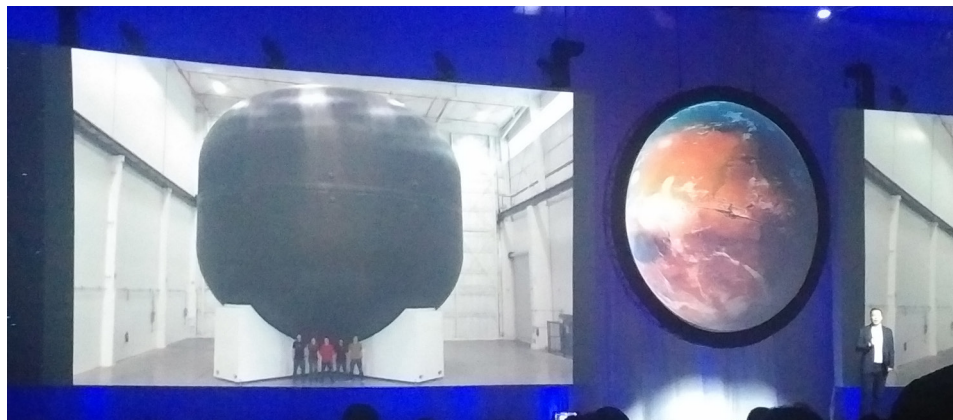
Ostatně ani něco tak napohled snadného, jako již zmiňovaná výroba paliva, ve skutečnosti není jednoduchá z hlediska logistiky. Ač jde o snadnou chemickou reakci, potřebujeme energii k jejímu spuštění (řekl někdo doprava solárních panelů?), technické vybavení, někoho k jeho sestavení a údržbě... Mnozí (nabízelo by se říci zlí jazykové, ale nic zlého na jejich tvrzeních vlastně není) namítají, že Muskovy dalekosáhlé plány jsou především reklamním tahem pro SpaceX. Těžko říci; možná jsou zároveň tím i Muskovým hlubokým snem a přáním. Je tento sen ale reálný?

Jak to tedy dopadne: Podíváme se už v polovině příštího desetiletí na Mars? Netroufám si poskytnout jednoznačnou odpověď. Nepřipadá mi vůbec pravděpodobné, že by se Muskem nastíněný rozvrh dodržel, a pochybovala bych i o přistání lidské posádky na Marsu i ke konci 20. let, natož založení stálé základny v dané době. Na opačné straně spektra se však nachází

naděje a zvědavost. Nemyslím si, že se Muskův plán alespoň rámcově tak, jak byl představen, v příštích deseti či patnácti letech uskuteční – ale na druhou stranu v to trochu *doufám*.

Otázky financování i technické proveditelnosti kolonizace Marsu ve mně probouzí silného skeptika považujícího Muskův plán za příliš troufalý; hlediska přežití případných kolonistů a rizika zanesení pozemských mikroorganismů na Mars, což by snížilo naše šance na nalezení původního života nebo jeho pozůstatků, mě znepokojují; jako autorka science fiction a osoba všeobecně zvědavá ale plán nemohu jen tak zavrhnout. Ano, bude to po mnoha stránkách náročná snaha, ale jen si představte ten příběh: Dětský génius, miliardář, který se sám vypracoval na vrchol, a snílek v jedné osobě zatouží umožnit lidstvu osídlit Mars a založí první stálou kolonii mimo Zemi, přičemž předběhne tradiční korporace jako Lockheed Martin či Boeing i zdatnou konkurenci v podobě Blue Origin.

V Muskově osobě a jeho vizích se setkávají a prolínají science fiction s realitou. Možná i proto v lidech vzbuzuje takový ohlas, ať už pozitivní či negativní. Všichni tenhle příběh podvědomě známe. Začíná vždy podobně: velkými plány a sny... Bude ale končit utopií, dystopií nebo něčím mezi? Pokud kolonie vznikne, jak se bude vyvíjet? Dopsání příběhu už bude přímo na nás. Zatím můžeme s napětím sledovat, jestli se vůbec přehoupne přes expozici.

BOHOVÉ Z HORY

Lord Dunsany

AKT I

Scéna: Východ. Vně městských hradeb; tři žebráci sedí na zemi.

OOGNO Časy pro žebrotu jsou zlé.

THAHN Ano, zlé.

ULF (*starší žebrák, ale ještě ne prošedivělý*) Boháče v tomto městě postihlo cosi zlého. Už vůbec nemají radost z dobrosrdečnosti a jejich srdce ztvrdlo a propadlo lakotě. Neblaze jim! Občas si povzdechnu, když na ně pomyslím.

OOGNO Neblaze jim. Lakotné srdce je zlá nemoc.

THAHN Vskutku zlá nemoc a zlá pro naši obživu.

OOGNO (*zamyšleně*) Jsou takoví už mnoho měsíců. Co se jim mohlo stát?

THAHN Něco zlého.

ULF Nedávno se k zemi přiblížila kometa a země je od té doby vyprahlá a žhavá, takže bohové jsou ospalí a vše, co je na člověku svaté, jako dobrosrdečnost, opilství, hýřivost nebo zpěv, se začalo ztrácet, až zmizelo, a doposud nebylo bohy obnoveno.

OOGNO Je vskutku vyprahle.

THAHN Vídám po nocích kometu.

ULF Bohové jsou ospalí.

OOGNO Pokud se brzy neprobudí a nezařídí, aby nás tohle město bylo zase hodno, tak vám říkám, že nechám naší obživu, pořídím si dílnu a budu si v klidu sedět v jejím stínu a směňovat zboží se ziskem.

THAHN Ty budeš mít dílnu? (*Vstupuje Agmar a Slag. Agmar, byť nevalně oblečený, je vysoký, panovačný a starší než Ulf. Slag jej doprovází pár kroků za ním.*)

AGMAR To mluví žebrák?

OOGNO Ano, pane, ubohý žebrák.

AGMAR Jak dlouho už se lidé žebrotou živí?

OOGNO Od chvíle, kdy bylo postaveno první město, pane.

AGMAR A copak se kdy žebrák živil poctivě? Copak kdy smlouval, směňoval zboží nebo seděl v dílně?

OOGNO Jistěže ne, žádný žebrák nikdy nic takového nedělal.

AGMAR Byl bys první, kdo by se vzdal žebroty.

OOGNO Časy jsou tady teď pro žebráky zlé.

THAHN Jsou zlé.

AGMAR Takže bys zanechal žebroty.

OOGNO Tohle město není hodné našeho žebrání. Bohové jsou ospalí a vše, co je na člověku svaté, je mrtvé. *(Ke třetímu žebrákovi)* Bohové jsou ospalí, že?

ULF Jsou ospalí, tam ve svých horách, daleko v Marmě. Těch sedm zelených model je ospalých. Kdo nás to tady tak plísňuje?

THAHN Nejsi třeba veliký obchodník, pane? Snad pomůžeš hladovějícímu chudákovi.

SLAG Můj pán a obchodník! Ne, ne. Není obchodník. Můj pán rozhodně není obchodník.

OOGNO Zdá se mi, že by mohl být šlechtic v převleku. Bohové se probudili a poslali ho spasit nás.

SLAG Ne, ne. Neznáte mého pána. Neznáte ho.

THAHN Je to snad Soldan sám, který nás přišel pokárat?

AGMAR *(velmi hrdě)* Jsem žebrák. A protřelý žebrák.

SLAG Mému pánovi není rovno. Žádný poutník se nesetkal s nikým tak vychytralým, ani ti, kteří přicházejí z Etiopie.

ULF Víťame tě v našem městě, na které padlo strašlivé zlo a ve kterém jsou zlé časy pro žebrotu.

AGMAR Ať už nikdo, kdo kdy poznal tajemství cest nebo ucítil vítr zvedající se z rána či se dovolával svaté laskavosti lidských duší, nikdy nepromluví o práci nebo bídném zisku ze směn a obchodování.

OOGNO Mluvil jsem unáhleně, ale časy jsou zlé.

AGMAR Tak časy napravím.

SLAG Není nic, co by můj pán nezvládl.

AGMAR *(ke Slagovi)* Zmlkni a drž se při mně. Tohle město neznám, přišel jsem z daleka, když jsem vyčerpal možnosti města Ackara.

SLAG Můj pán tam byl třikrát sražen vozem a zraněn, jednou zabit a sedmkrát zbit a okraden a vždy mu to bylo bohatě vynahrazeno. Měl devět nemocí, mnoho z nich smrtelných...

AGMAR Zmlkni, Slagu... Máte mezi vámi žebráky nějaké zloděje?

ULF Máme pár takových, kterým říkáme zloději, pane, ale tobě by jako zloději snad ani nepřipadali. Nejsou to dobří zloději.

AGMAR Budu potřebovat nejlepšího zloděje, kterého máte.

(Přichází dva honosně odění měšťané, Illanaun a Oorander)

ILLANAUN Pošleme tedy galéry do Ardasp.

OORANDER Rovnou do Ardasp, skrze stříbrné brány.

(Agmar přesune širokou rukojeť své dlouhé hole do svého levého podpaží, sesune se na ni, aby držela jeho váhu, a už vůbec nevypadá vzpřímeně. Jeho pravá paže ochable visí zcela bez života. Belhá se k měšťanům, žebraje o almužnu.)

ILLANAUN Omlouvám se, nemůžu ti pomoci. Poslední dobou je tady příliš mnoho žebráků a pro dobro města vám musíme odepřít almužnu.

AGMAR *(posadí se a pláče)* Přišel jsem z daleka. *(Illanaun se vzápětí vrátí a dá Agmarovi minci. Illanaun odchází. Agmar, znovu vzpřímený, se vrací k ostatním.)*

AGMAR Budeme potřebovat honosné roucho, ať se zloděj dá hned do díla. A mělo by to být zelené roucho.

ŽEBRÁK Vyrazím sehnat zloděje. *(Odchází.)*

ULF Oblečeme se jako páni a vnutíme se do města.

OOGNO Ano, ano, řekneme, že jsme vyslanci z dalekých zemí.

ULF A pořádně se najíme.

SLAG *(tlumeně k Ulfovi)* Ale ty mého pána neznáš. Teď, když jsi navrhl, že bychom měli jít jako páni, přijde s lepší návrhem. Navrhne, že tam půjdeme jako králové.

ULF *(nevěřicně)* Žebráci jako králové!

SLAG Ne. Neznáš mého pána.

ULF *(k Agmarovi)* Co chceš, abychom udělali?

AGMAR Nejdříve musíte sehnat honosné roucho, tak jak jsem říkal.

ULF A pak, pane?

AGMAR Pak tam půjdeme jako bohové.

ŽEBRÁCI Jako bohové?

AGMAR Jako bohové. Víte, kterou zemí jsem na svých cestách putoval posledně? Marmou, v jejíchž horách jsou bohové vyřezaní ze zeleného kamene. Všech sedm tam nehnutě sedí, opřeno o hory, a poutníci je uctívají.

ULF Ano, ano, známe ty bohy. Jsou zde velmi uctívání, ale jsou ospalí a nepřinášejí nám nic krásného.

AGMAR Jsou ze zeleného nefritu. Sedí s překříženýma nohama a jejich pravý loket spočívá v jejich levé dlani a pravý ukazováček směřuje nahoru. Přijdeme do města v převleku, ve směru od Marmy, a budeme tvrdit, že jsme tito bohové. Musí nás být sedm stejně jako jich. A když si sedneme, musíme si sednout s překříženýma nohama, stejně jako oni, s pravou rukou vztyčenou.

ULF Tohle není dobré město na to, padnout do rukou tyranům, protože od té doby, co na něj bohové zapomněli, soudcům chybí shovívavost, tak jako obchodníkům štědrost.

AGMAR V naší prastaré profesi může člověk sedět na rohu jedné ulice padesát let a dělat pořád to samé, ale pak může přijít den, kdy má raději vstát a jít dělat něco jiného, pokud nechce začít hladovět.

ULF Také by bylo dobré nerozhněvat bohy.

AGMAR Není celý život pouhé žebrání před bohy? Nevidí snad bohové všechny lidi jako žebráky, co celý život jenom žebrají a žadoní o almužnu pomocí kadidla, zvonků a jiných mazaných způsobů?

OOGNO Ano, pro bohy jsou všichni lidé vsutku žebráci.

AGMAR Nevysedává snad mocný Soldan před achátovým oltářem ve svém královském chrámu stejně, jako my vysedáváme na rohu ulice či před branou paláce?

ULF Přesně jako my.

AGMAR Pak budou bohové rádi, že následujeme naše svaté poslání novými a mazanými způsoby, stejně jako jsou rádi, když jim kněží zpívají novou píseň.

ULF Ale stejně mám obavu.

AGMAR *(ke Slagovi)* Běž do města před námi a nechť zazní věštba, ve které se praví, že bohové, kteří byli vyřezáni ze zeleného kamene v horách v Marmě, jednoho dne povstanou a přijdou sem v převleku za lidi.

SLAG Ano, pane. Mám pronést věštbu sám? Nebo by měla být nalezena v nějakém starém textu?

AGMAR Ať ji někdo najde v nějakém starém textu. Ať je přednesena na tržišti.

SLAG Bude přednesena, pane. *(Slag zůstává. Vstupuje zloděj a Thahn.)*

OOGNO Toto je náš zloděj.

AGMAR *(povzbudivě)* A je to rychlý zloděj.

ZLODĚJ Dokázal jsem pro tebe sehnat jenom tři zelená roucha, pane. Město jimi příliš neoplývá. Je to navíc velmi podezřívavé město a za svou podezřívavost se ve své nízkosti vůbec nestydí.

SLAG *(k žebrákovi)* To ale nebylo žádné pořádné kradení.

ZLODĚJ Víc nedokážu, pane. Nebyl jsem zlodějem po celý svůj život.

AGMAR Ale máš aspoň něco, možná to mým potřebám bude dostávat. Jak dlouho už jsi zloděj?

ZLODĚJ Poprvé jsem kradl, když mi bylo deset.

SLAG Když mu bylo deset!

AGMAR Musíme je roztrhat a rozdělit mezi sedm. (*K Thahnovi*) Přiveď mi dalšího žebráka.

SLAG Když bylo mému pánovi deset, už musel pod rouškou noci vyklouznout ze dvou měst.

OOGNO (*obdivně*) Ze dvou měst!

SLAG (*přikyvuje hlavou*) V jeho rodném městě dodnes neví, co se stalo se zlatým kalichem, který stál v Měsíčním chrámu.

AGMAR Ano, na sedm kusů.

ULF Každý budeme mít kus roucha přes naše hadry.

OOGNO Ano, ano, budeme vypadat skvěle.

AGMAR Ne, nepřestrojíme se takto.

OOGNO Nebudeme zakrývat své hadry?

AGMAR Ne, ne. První, kdo by se na nás podíval zblízka, by řekl: „Jsou to jenom žebráci. Přestrojili se.“

ULF Co tedy uděláme?

AGMAR Každý z těch sedmi bude mít kousek zeleného roucha pod svými hadry. Tu a tam bude náhodou kousek vykukovat a lidé si povědí: „Těchhle sedm se přestrojilo za žebráky. Ale my víme, že jimi nejsou.“

SLAG Slyšte mého moudrého pána.

OOGNO (*obdivně*) On je žebrák.

ULF On je protřelý žebrák.

AKT II

*Scéna: Metropolitní síň města Kongros. Měšťané atd.
Vstupuje sedm žebráků se zeleným hedvábím pod svými hadry.*

OORANDER Kdo jste a odkud přicházíte?

AGMAR Kdo může říct, kdo jsme a odkud přicházíme?

OORANDER Kdo jsou ti žebráci a proč sem přišli?

AGMAR Kdo ti řekl, že jsme žebráci?

OORANDER Proč sem přišli ti lidé?

AGMAR Kdo ti řekl, že jsme lidé?

ILLANAUN Mluvte, při Měsíci!

AGMAR Má sestra.

ILLANAUN Co?

AGMAR Má sestřička.

SLAG Naše sestřička Luna. Přichází za námi každý večer, tam daleko v horách Marmy. Tančí přes hory, když je mladá, když je čilá a štihlá, přichází a tancuje před námi – a když je stará a nehezká, belhá se od hor pryč.

AGMAR Však znovu je mladá a věčně svěží mládím, však znovu přitancí zpět. Léta nejsou schopna ji zadržet ani přinést šedé vlasy jejím bratrům.

OORANDER Taková není tradice.

ILLANAUN Toto neodpovídá zvyklostem.

AKMOS Tohle není podle známých věštek.

SLAG Přichází k nám nová a svěží, připomínajíc nám naše dávné lásky.

OORANDER Časy, kdy věstci přicházeli a promlouvali k nám, byly dobré.

ILLANAUN Tohle se nikdy dřív nedělo. Ať věstci přijdou, ať k nám věstci promluví o věcech budoucích. *(Žebráci se usadí na podlahu po způsobu sedmi bohů z Marmy.)*

MĚŠŤAN Slyšel jsem dnes na tržišti hovořit muže. Mluvili o proroctví, které četli v jakémsi starém textu. Vyprávělo, že sedm bohů přijde z Marmy v převleku za lidi.

ILLANAUN Je to proroctví pravé?

OORANDER Je to jediné proroctví, které máme. Člověk bez proroctví je jako námořník plující nocí nezmapovanými moři. Neví, kde jsou skaliska ani přístavy. Pro muže na hlídce je vše před ním kryto temnotou a hvězdy ho nemůžou vést, protože neví, co značí.

ILLANAUN Neměli bychom tuto věštku prověřit?

OORANDER Přijměme ji. Je jako malé komíhavé světélko lampy, nesené třebas i opilcem, ale podél břehů nějakého přístavu. Nechme se jí vést.

AKMOS Je možné, že nejsou nic než laskaví bohové.

AGMAR Není větší laskavosti než naší laskavosti.

ILLANAUN Pak nemusíme dělat mnohé: neznamenají pro nás žádné nebezpečí.

AGMAR Není většího hněvu než našeho hněvu.

OORANDER Připravme po ně obětiny, jsou-li to bohové.

AKMOS Pokorně vám budeme sloužit, jste-li bohové.

ILLANAUN (*také pokleká*) Jste mocnější než všichni lidé, jste vysoce postavení mezi bohy a jste pány tohoto města. Hromy jsou vašimi hračkami, i tornáda a zatmění i osudy lidských pokolení, jste-li bohové.

AGMAR Necht' mor nepadne v tomto samém momentě na toto město, ač bylo určeno, aby přišel; necht' jej zemětřesení zcela nepohltní v tomto samém okamžiku za burácení hromů; necht' běsnící armády nepodrobí ty, co by chtěli prchnout, jsme-li bohové.

OSTATNÍ (*v hrůze*) Jsou-li bohové!

OORANDER Pojdme provést obětiny.

ILLANAUN Přineste beránky.

AKMOS Rychle, rychle. (*Někteří odchází.*)

SLAG (*obřadným tónem*) Tento bůh je velmi mocný bůh.

THAHN Není obyčejný bůh.

MLAN Vskutku, vždyť nás stvořil.

MĚŠŤANKA (*ke Slagovi*) Nepotrestá nás, pane? Nepotrestá nás žádný z bohů? Přineseme obětiny, dobré obětiny.

NĚKDO JINÝ Obětujeme beránka, kterého kněží požehnali.

PRVNÍ MĚŠŤAN Pane, nehněváš se na nás?

SLAG Kdo může vědět, co za nejasné hrůzy se právě rodí v mysli nejstaršího z bohů. Není obyčejný bůh jako my. Jednou kolem něj stoupal pastýř na horu a cestou pochyboval. On na tohoto pastýře seslal zkázu.

MĚŠŤAN Pane, my jsme nepochybovali.

SLAG A on svou záhubu na tom kopci našel ještě toho večera.

DRUHÝ MĚŠŤAN Bude to dobrá obětiny, pane. (*Vrací se s mrtvým beránkem a ovocem. Dají beránka na oltář s hořícím ohněm a ovoce před oltář.*)

THAHN (*natahuje ruku po beránkovi na oltáři*) Tamta noha se vůbec nepeče.

ILLANAUN Je divné, že by se bohové tolik starali o pečení nohy beránka.

OORANDER Bezpochyby podivné.

ILLANAUN Až bych skoro řekl, že to promluvil člověk.

OORANDER (*hladí si vous a zamyšleně pozoruje druhého žebráka*) Podivné. Vskutku podivné.

AGMAR Je natolik podivné, že bohové milují pečené maso? Z toho důvodu přeci mají blesky. Když blesk sjede lidským tělem, k bohům v Marmě přichází libá vůně, rovná vůni pečení. Občas se bohové, z podstaty mírumilovní, smíří i s masem beránka. Bohům je to jedno: klidně přestaňte péct beránka.

OORANDER Ne, ne, bohové z hory!

OSTATNÍ Ne, ne.

OORANDER Rychle, nabídněme jim i masa. Pokud budou jíst, vše bude v pořádku. (*Nabídnou jim, žebráci jedí, všichni kromě Agmara, který je pozoruje.*)

ILLANAUN Někdo, kdo by byl neznalý, někdo, kdo by nevěděl, by skoro mohl říct, že jí jako hladoví lidé.

OSTATNÍ: Pst!

AKMOS Přesto vypadají, jako by podobné jídlo už dlouho neměli.

OORANDER Opravdu vypadají hladově.

AGMAR (*který nejedl*) Já jsem nejedl od dob, kdy byl svět velmi mladý a maso lidí bylo mnohem jemnější než teď. Tito mladší bohové se naučili zvyku jíst od lvů.

OORANDER Ó, nejstarší z bohů, dej si s nimi, dej si s nimi.

AGMAR Není vhodné, aby někdo jako já jedl. Jedí pouze zvířata a lidé a mladší bohové. Slunce a Měsíc a rychlý Blesk a já, my možná zabíjíme, my možná přivádíme k šílenství, ale nejíme.

AKMOS Kdyby ale pojedl z našich obětí, nebude nás moci rozdrtit.

VŠICHNI Ó, prastaré božstvo, dej si s nimi, dej si s nimi.

AGMAR Dost. Jako by nestačilo, že se tihle snížili k zvířecím a lidských zvykům.

ILLANAUN (*k Akmovi*) A přeci není nepodobný žebrákovi, kterého jsem viděl před nedávnem.

OORANDER Ale žebráci jedí.

ILLANAUN Nikdy jsem ještě neviděl žebráka, který by odmítl číši Wolderského vína.

AKMOS Tohle ale není žebrák.

ILLANAUN Stejně mu ale trochu Wolderského vína nabídněme.

AKMOS Nedobře činíš tím, že o něm pochybuješ.

ILLANAUN Jenom mu chci pomoci prokázat jeho božství. Jdu pro Wolderské víno. (*Odchází.*)

AKMOS Nebude pít. Ale kdyby pil, pak nás nerozdrť. Nabídněme mu víno. (*Vrací se Illanaun s číši.*)

PRVNÍ ŽEBRÁK To je Wolderské víno!

DRUHÝ ŽEBRÁK Je to Wolderské!

TŘETÍ ŽEBRÁK Číše Wolderského!

ČTVRTÝ ŽEBRÁK Ó, dnes je náš šťastný den!

MLAN Ach, jaké štěstí!

SLAG Ó, můj moudrý pane! (*Všichni žebráci natahují své ruce, včetně Agmara. Illanaun dává číši Agmarovi. Agmar ji slavnostně přijímá a opatrně její obsah lije na zem.*)

PRVNÍ ŽEBRÁK On to vylil.

DRUHÝ ŽEBRÁK On to vylil. (*Agmar čichá vůni vína.*)

AGMAR Toto je příhodná úlitba. Náš hněv je poněkud utišen.

JINÝ ŽEBRÁK Ale to bylo Wolderské!

AKMOS (*vkleče k Agmarovi*) Pane, jsem bezdětný a...

AGMAR Teď nás tím neobtěžuj. Nastává hodina, ve které mají bohové ve zvyku hovořit k sobě navzájem jazykem bohů, a pokud by nás slyšel jakýkoli člověk, poznal by marnost svého osudu, což pro

člověka není dobré. Jděte! Jděte! (*Odchází všichni kromě jednoho, který setrvává.*)

JEDEN Pane...

AGMAR Jdi! (*poslední odchází*) (*Agmar si bere kus masa a pouští se do něj, žebráci vstávají a protahují se, smějí se, ale Agmar hltavě jí.*)

OOGNO Ach, teď nám město patří.

THAHN Teď máme almužny.

SLAG Pane! Můj moudrý pane!

ULF Nastávají dobré dny, dobré dny; a přesto mám obavy.

SLAG Čeho se bojíš? Není čeho se bát. Nikdo není tak chytrý jako můj pán.

ULF Bojím se bohů, za které se vydáváme.

SLAG Bohů?

AGMAR (*odloží kus masa, který jedl*) Pojd' blíž, Slagu.

SLAG (*jde k němu*) Ano, pane.

AGMAR Hlídej ve vchodu, zatímco budu jíst. (*Slag jde ke vchodu.*) Sed' tam na způsob bohů. Varuj mě, pokud by kdokoli z lidí přicházel. (*Slag si sedá do dveří na způsob bohů, zády k divákům.*)

OOGNO (*k Agmarovi*) Ale pane, my nebudeme mít Wolderské víno?

AGMAR Budeme mít úplně všechno, pokud na to zpočátku půjdeme trochu chytře.

THAHN Pane, podezřívají nás?

AGMAR Musíme být velmi moudří.

THAHN Kdybychom ale nebyli moudří, pane?

AGMAR Nu, pak si pro nás může přijít...

THAHN Ach pane!

AGMAR ... smrt. (*Všichni se neklidně zavrtí, kromě Slaga, nehybně sedícího ve dveřích.*)

OOGNO Věří nám, pane?

SLAG (*napůl natočí svou hlavu*) Někdo jde. (*Slag se vrací do původní pozice.*)

AGMAR (*odkládá své maso*) To se brzy dozvíme. (*Všichni zaujímají pozici. Vchází Jeden.*)

JEDEN Pane, přicházím za bohem, který nejlí.

AGMAR To jsem já.

JEDEN Pane, jedovatá zmije kousla mé dítě v pravé poledne do krku. Ušetři jej, pane. Stále dýchá, ale slabě.

AGMAR Je vskutku tvým dítětem?

JEDEN Je bezpochyby mé dítě, pane.

AGMAR Bývalo tvým zvykem bránit mu v jeho hrách, když bylo ještě silné a zdravé?

JEDEN Nikdy jsem mu nebránil, pane.

AGMAR Čí dítě je smrt?

JEDEN Smrt je dítě bohů.

AGMAR Žádáš tedy ty, který jsi nikdy nebránil svému dítěti si hrát, právě toto od bohů?

JEDEN (*s náznakem hrůzy, když začíná chápat význam Agmarových slov*) Pane!

AGMAR Neplač. Protože všechny příbytky postavené lidmi jsou jenom hřištěm pro toto dítě bohů. (*Muž tiše odchází, nepláče.*)

OOGNO (*bere Thahna za zápěstí*) Je to doopravdy člověk?

AGMAR Člověk, člověk a ještě před chvílí pořádně hladový.

AKT III

Stejná místnost. Uplynulo několik dní. V zadní části jeviště stojí sedm trnů tvarovaných jako horské štíty. Na nich lenoší žebráci. Zloděj chybí.

MLAN Tak dobře se žebráci nikdy neměli.

OOGNO Ach, to ovoce a měkoučké jehněčí!

THAHN Wolderské víno!

SLAG Ještě lepší než ovoce, jehněčí a Wolderské víno bylo pozorovat důmyslnou vychytralost mého pána.

MLAN Ach, jak se tajně snažili sledovat, jestli jí, když odejdou!

OOGNO Jak z něj tahali moudra otázkami o bozích a lidech!

THAHN Jak se jej ptali, proč bohové dopustí rakovinu!

SLAG Ach! Můj moudrý pán.

MLAN Jak dokonale jeho plán vyšel.

OOGNO Jak daleko je hlad!

THAHN Je to jako jeden ze snů loňského roku, jako trápení z jedné krátké noci před dávnými časy.

MLAN Ha, ha, ha, to je pohled, když se k nám modlí!

AGMAR (*přísně*) Když jsme byli žebráci, nemluvili jsme jako žebráci? Nenaříkali jsme jako oni? Nebylo i naše vzezření žebrácké?

MLAN Byli jsme na to hrdí.

AGMAR (*přísně*) Tak teď, když jsme bohové, budme jako bohové a nezesměšňujme své uctívače.

ULF Já ale myslím, že bohové zesměšňují své uctívače.

AGMAR Bohové nikdy nezesměšňovali nás. Nyní jsme překonali všechny vrcholy, ke kterým jsme vzhlíželi v našich snech?

ULF Myslím, že když se člověku daří nejvíc, tak právě tehdy bohové mívají ve zvyku ho zesměšňovat nejčastěji. (*Vstupuje zloděj.*)

ZLODĚJ Pane, byl jsem za těmi, kdo vidí vše a ví vše, byl jsem za zloději, pane. Znají mě, protože s nimi sdílím řemeslo, ale neví, že k vám patřím.

AGMAR Dobrá, dobrá...

ZLODĚJ Je zde nebezpečí, pane, velké nebezpečí.

AGMAR Myslíš to, jak nás podezírají, že jsme lidé?

ZLODĚJ Že nás podezírají už dlouho, pane. Jestli získají jistotu, budeme ztraceni.

AGMAR Takže to neví?

ZLODĚJ Ještě to neví, ale dozví se to a pak budeme ztraceni.

AGMAR Kdy to budou vědět?

ZLODĚJ Podezřívali nás už před třemi dny.

AGMAR Podezřívalo nás jich víc, než bys myslel, ale dovolil si to někdo z nich vyslovit?

ZLODĚJ Ne, pane.

AGMAR Pak zapomeň na své obavy, můj zloději.

ZLODĚJ Dva muži na dromedárech vyrazili před třemi dny zkontrolovat, jestli jsou bohové ještě stále v Marmě.

AGMAR Jeli do Marmy!

ZLODĚJ Ano, před třemi dny.

OOGNO Jsme ztraceni.

AGMAR Vyjeli před třemi dny?

ZLODĚJ Ano, na dromedárech.

AGMAR To by se měli vrátit dnes.

OOGNO Jsme ztraceni.

THAHN Jsme ztraceni.

ZLODĚJ Museli vidět zelené nefritové modly sedět opřené o hory. Řeknou: „Bohové jsou stále v Marmě.“ A my budeme upálení.

SLAG Můj pán ještě něco vymyslí.

AGMAR *(ke zloději)* Proklouzni na nějaké vyvýšené místo, hled' vstříc poušti a zjisti, jak dlouho máme na to, vymyslet plán. *(Zloděj odchází.)*

SLAG Můj pán něco vymyslí.

OOGNO Vtáhl nás do pasti.

THAHN Jeho moudrost bude naše záhuba.

SLAG Ještě vymyslí nějaký moudrý plán. *(Zloděj se vrací.)*

ZLODĚJ Je příliš pozdě.

AGMAR Příliš pozdě?

ZLODĚJ Muži s dromedáry se už vrátili.

OOGNO Jsme ztraceni.

AGMAR Zmlkni! Musím přemýšlet. *(Všichni sedí nehybně. Měšťané přichází a klaní se. Agmar sedí, ponořen hluboko v myšlenkách.)*

ILLANAUN *(k Agmarovi)* Dva zbožní poutníci vyrazili k vašim posvátným svatyním, ve kterých jste byli zvyklí sedávat, než jste opusili hory. *(Agmar mlčí.)* Právě se vrací.

AGMAR Nechali nás zde a vyrazili hledat bohy. Ryba jednou šla do dalekých zemí hledat moře.

ILLANAUN Nejvelebnější bože, jejich zbožnost je tak velká, že šli uctívat i vaše svatyně.

AGMAR Znáám tyhle muže honosící se velkou zbožností. Takoví se ke mně často modlili, ale jejich modlitby nemůžu přijmout. Mají málo lásky pro své bohy, zajímá je pouze jejich zbožnost. Znáám tyhle zbožné. Budou říkat, že sedm bohů bylo stále v Marmě. Tak před vámi budou vypadat ještě více zbožně, předstírajíce, že jenom oni sami spatřili bohy. Hlupáci jim uvěří a budou s nimi sdílet jejich záhubu.

OORANDER *(k Illanaunovi)* Pst. Nazlobíš bohy.

ILLANAUN Nejsem si jistý, koho nazlobím.

OORANDER Je možné, že oni jsou bozi.

ILLANAUN Kde jsou ti muži z Marmy?

OBČAN Zde jsou muži od dromedárů, právě přichází.

ILLANAUN *(k Agmarovi)* Svatí poutníci od vašich svatyní vás přišli uctít.

AGMAR Ti muži jsou pochybovači. Jak bohové nenávidí svět! Pochyby vždy poskvrní ctnost. Nechtě jsou uvrhnuti do žaláře, ať neposkvrní vaši čistotu. *(Povstává.)* Nedovolte jim sem vstoupit.

ILLANAUN Ó nejctihodnější božstvo z hor, ale my také pochybujeme, nejváženější z bohů.

AGMAR Zvolil sis. Zvolil sis. A přesto ještě není příliš pozdě. Kaj se a uvrhni ty muže do žaláře a možná ještě nebude příliš pozdě. Bohové nikdy neplakali. A přesto, když pomyslí na věčné zatracení a zhoubu, která vysuší nesčetné kosti, pak by, kdyby snad nebyli božští, téměř mohli plakat. Pospěš si. Kaj se ze svých pochyb.

ILLANAUN Nejctihodnější božstvo, jsou to nesmírné pochyby.

MĚŠŤANÉ Nic jej neskolilo! Nejsou to bohové!

SLAG *(k Agmarovi)* Máš plán, můj pane, že ano?

AGMAR Zatím ne, Slagu. *(Vstupují muži od dromedárů.)*

ILLANAUN *(k Oorandovi)* Toto jsou muži, kteří se vydali ke svatyním v Marmě.

OORANDER *(hlasitým, jasným hlasem)* Byli bohové z hory stále usazení v Marmě, nebo ne? *(Žebráci rychle vstávají ze svých trůnů.)*

MUŽ OD DROMEDÁRŮ Nebyli tam.

ILLANAUN Nebyli tam?

MUŽ OD DROMEDÁRŮ Jejich svatyně byly prázdné.

OORANDER Hle, bohové z hory!

AKMOS Opravdu přišli z Marmy.

OORANDER Pojďme. Pojďme připravit obětiny, ohromné obětiny, abychom odčinili naše pochyby. *(Všichni kromě žebráků odchází.)*

SLAG Můj nejmoudřejší pane!

AGMAR Ne, ne, Slagu. Nevím, co se přihodilo. Když jsem byl v Marmě před pouhými dvěma týdny, modly ze zeleného nefritu tam byly stále usazené.

OOGNO Jsme zachráněni.

THAHN Ano, jsme zachráněni.

AGMAR Jsme zachráněni, ale nevím jak.

OOGNO Nikdy se žebráci tak neměli.

ZLODĚJ Půjdu ven a budu obhlížet situaci. *(Plíží se pryč.)*

ULF Přesto mám obavy.

OOGNO Obavy? Proč? Jsme zachráněni.

ULF Minulou noc se mi zdál sen.

OOGNO Co to bylo za sen?

ULF Nic podstatného. Snil jsem o tom, že jsem žíznil a někdo mi dal Wolderské víno, a přesto jsem ve svém snu cítil obavy.

THAHN Když piju Wolderské víno, nebojím se ničeho. *(Vrací se zloděj.)*

ZLODĚJ Připravuji pro nás hezkou hostinu, zabíjí beránky, jsou tam dívky s ovocem a bude spousta Wolderského vína.

MLAN Tak dobře se žebráci nikdy neměli.

AGMAR Pochybujete o nás teď někdo?

ZLODĚJ Nevím.

MLAN Kdy bude hostina?

ZLODĚJ Až vyjdou hvězdy.

OOGNO Ach, už zapadá slunce. Pořádně se najíme.

THAHN Uvidíme přicházet dívky nesoucí košíky na hlavách.

OOGNO V koších bude ovoce.

THAHN Všechno ovoce z údolí.

MLAN Ach, jak dlouho jsme se toulali po cestách světa.

SLAG Ach, jak kruté byly.

THAHN A jak prašné.

OOGNO A tak málo vína.

MLAN Jak dlouho jsme žebrale a žebrale a pro jak málo!

AGMAR My, kterým teď bylo konečně vše dopřáno.

ZLODĚJ Bojím se, aby mě teď mé umění neopustilo, když za mnou dobré věci přichází bez toho, abych je musel krást.

AGMAR Už své umění nebudeš potřebovat.

SLAG Moudrost mého pána nám všem bude stačit po všechny naše dny. *(Přichází vystrašený muž. Pokleká před Agmara a sklání svou hlavu.)*

MUŽ Pane, zapřísaháme tě, lid tě snažně prosí. *(Agmar a žebráci sedí tiše na způsob bohů.)*

MUŽ Pane, je to strašlivé. *(Žebráci zachovávají ticho.)* Je to strašlivé, když se po večerech procházíte. Je to strašlivé, tam, na okraji večerní pouště. Děti umírají, když na vás pohlédnou.

AGMAR V poušti? Kdy jsi nás spatřil?

MUŽ Minulou noc, pane. Minulou noc jste byli strašliví. Byli jste strašliví, za soumraku, když jste s nataženýma rukama tápali. Tápali jste směrem k městu.

AGMAR Minulou noc, pravíš?

MUŽ Za soumraku. Byli jste strašliví!

AGMAR Ty sám jsi nás spatřil?

MUŽ Ano, pane, byli jste strašliví! Děti vás spatřily také a zemřely.

AGMAR Praviš, že jsi nás viděl?

MUŽ Ano, pane. Ale ne tak jak teď, ale jinak. Zapřísaháme tě, pane, netoulejte se večerem. Za soumraku jste strašliví. Jste...

AGMAR Říkáš, že jsme nevypadali tak, jak jsme teď. Jak jsme se před tebou vyjevili?

MUŽ Jinak, pane, jinak.

AGMAR Ale jak jsme vypadali?

MUŽ Byli jste celí zelení, pane, celí zelení za soumraku, zase celí z kamene, jako jste bývali v horách. Pane, sneseme na vás pohled, když jste z masa jako lidi, ale když vidíme kráčet kámen, je to strašné, je to strašné.

AGMAR Tak jsme se ti vyjevili?

MUŽ Ano, pane. Kameny by se neměly procházet. Když to vidí děti, nechápou to. Kameny by se po večerech neměly procházet.

AGMAR Poslední dobou tady byli pochybovači. Jsou spokojení?

MUŽ Pane, jsou zděšení. Ušetři nás, pane.

AGMAR Je špatné pochybovat. Odejdi. Odejdi a věř. *(Muž odchází.)*

SLAG Co viděli, pane?

AGMAR Viděli svůj vlastní strach tančit pouští. Viděli cosi zeleného poté, co se světlo vytratilo, a nějaké dítě jim napovídalo, že jsme to byli my. Nevím, co mohli vidět. Co by měli vidět?

ULF Říkal, že něco přicházelo naším směrem z pouště.

SLAG Co by mělo z pouště přicházet?

AGMAR Jsou to hlupáci.

ULF Ten muž byl bledý hrůzou. Musel vidět něco strašlivého.

SLAG Něco strašlivého?

ULF Ten muž byl bledý hrůzou. Musel být blízko něčeho strašlivého.

AGMAR My jsme to jediné, co je vystrašilo, a jejich strach z nich dělá hlupáky. *(Vchází sluha s pochodní nebo s lampou, kterou vkládá do otvoru ve stěně. Odchází.)*

THAHN Teď uvidíme tváře dívek, až budou vcházet na hostinu.

MLAN Tak dobře se žebráci nikdy neměli.

AGMAR Tiše! Přichází. Slyším kroky.

THAHN Tanečnice. Přichází.

ZLODĚJ Neslyším flétny. Říkali, že přijdou s hudbou.

OOGNO Mají nějaké těžké boty, zní, jako by měli nohy z kamene.

THAHN Nelíbí se mi, když slyším, jak těžce našlapují, ti, kteří tančí pro nás, by měli být lehkonozí.

AGMAR Já se na ně ani neusměju, pokud nebudou tančit ladně.

MLAN Přichází velmi pomalu. Měli by k nám přicházet svižně.

THAHN Měli by při svém příchodu tančit. Ale ty kroky jsou spíš jako kroky těžkých krabů.

ULF *(nahlas, téměř křičí)* Cítím strach, prastarý strach a zlou předzvěst. Zachovali jsme se zle před zrakem sedmi bohů, žebráci jsme byli a žebráky jsme měli zůstat, odvrátili jsme se od naší obživy a přišli na dohled naší zkáze: nedovolím svému strachu, aby nadále mlčel – bude se rozléhat kolem a křičet, vzejde ze mě s řevem, bude jako pes utíkající z města odsouzeného k záhubě; protože můj strach zřel zkázu a poznal zlo.

SLAG (chraplavě) Pane!

AGMAR (*vstává*) Vstupte, vstupte! (*Oni poslouchají. Nikdo nemluví. Kamenné boty se přibližují. Vstupuje jednořadé procesí sedmi zelených mužů, dokonce i jejich ruce a tváře jsou zelené, mají obuty sandály z nefritu, kráčí s koleny nezvykle daleko od sebe, kvůli staletím sezení se zkříženými nohama, jejich pravá paže a ukazováček pravé ruky směřují vzhůru, pravý loket spočívá na levé dlani, bizarně se hrbí: napůl cesty ke světlu na okraji jeviště se otočí doleva. Projdou před sedmi žebráky, kteří se nyní tváří vyděšeně, a šest z nich si sedne popsáním způsobem, zády k divákům. Jejich vůdce stojí, ve shrbeném postoji. Jak se otáčí doleva, Oogno vykřikne.*) Bohové z hory!

AGMAR (*chraplavě*) Nehýbejte se. Jsou oslnění světlem a možná nás nevidí.

(*V čele jdoucí zelená bytost ukáže ukazováčkem na lampu a její záře se změní na zelenou. Když je všech šest usazeno, vůdce ukazuje na jednoho po druhém ze sedmi žebráků, ukazuje na ně ukazováčkem. Zatímco to dělá, každý z žebráků se posadí zpátky na svůj trůn a překříží nohy, jeho pravá paže jde strnule nahoru se vztyčeným ukazováčkem a hledí s hrůzou v očích do jeho očí. V této poloze sedí žebráci nehnutě, zatímco zelené světlo ozařuje jejich tváře. Bohové odchází.*)

Vzápětí přichází občané, někteří s jídlem nebo ovocem. Jeden se dotkne paže jednoho z žebráků a pak jiného.)

MĚŠŤAN Jsou studení. Museli se proměnit v kámen. (*Všichni skloní své hlavy a čelem se dotknou podlahy.*)

JEDEN Pochybovali jsme o nich. Pochybovali jsme o nich. Proměnili se v kámen, protože jsme o nich pochybovali.

JINÝ Byli to praví bohové.

VŠICHNI Byli to praví bohové.

*Přeložil Josef Novák („Faskal“)
z originálu „THE GODS OF THE MOUNTAIN“*

ALCHYMISTA

H. P. Lovecraft

Vysoko, jako koruna travnatého vrcholu klenoucího se pahorku, jehož svahy byly při úpatí porostlé pokroucenými stromy pralesa, stál starý zámek mých předků. Po staletí jeho vznešené cimbuří chmurně shlíželo na divoký a drsný venkov okolo, sloužící jako domov a pevnost pyšnému rodu, jehož významný rodokmen je dokonce starší než mechem zarostlé stěny zámku. Věkovité věžičky, poznamenané bouřemi generací, drolící se pomalým, ale mocným tlakem času, tvořily v době feudalismu jednu z nejobávanějších a nejmocnějších pevností v celé Francii. Z jeho předprsní, opatřených střelnými, a z ozbrojeného cimbuří, se bránili baroni, knížata a dokonce králové, nicméně nikdy se jeho prostorné komnaty nerozezvučely kroky dobyvatele.

Ale vše se od těchto slavných let změnilo. Chudoba, jen málo nad úrovní zoufalé bídě, spolu s pýchou jména, jež nedovolovalo výdělečnou činnost, zabránily potomkům mého rodu zachovat panství

v původní nádheře; a padající kameny zdí, zarostlé parky, vyschlý a zanedbaný vodní příkop, špatně vydlážděná nádvoří a hroutící se věže venku, stejně jako zprohýbané podlahy, červotočivé obložení stěn a vyrudlá čalounění uvnitř, to vše vydávalo pochmurné svědectví o zašlé slávě.

Jak plynuly věky, nejdříve jedna, pak další ze čtyř velkých věží propadly zkáze, až nakonec pouze jediná z nich poskytovala útočiště smutně prořídilým potomkům dříve mocných vládců panství.

Bylo to v jedné z rozsáhlých a ponurých komnat oné zbývající věže, kde jsem já, Antoine, poslední potomek nešťastných a proklatých hrabat de C..., poprvé spatřil před devadesáti lety světlo světa. V těchto zdech, mezi temnými a stinnými lesy, v divokých stržích a slujích na svazích pahorku, tam jsem prožil první roky svého pohnutého života. Nikdy jsem nepoznal své rodiče. Můj otec byl zabit ve věku třiceti dvou let, měsíc před mým narozením, pádem kamene, který se nějak uvolnil z jedné rozpadající se předprsně zámku. Moje matka zemřela krátce po mém narození, takže péče o mne a mou výchovu připadly výhradně jedinému zbylému sluhovi, starému a spolehlivému muži se značnou inteligencí, jehož jméno, jak si vzpomínám, bylo Pierre.

Byl jsem jediné dítě a nedostatek kamarádství, který vyplýval z této skutečnosti, byl umocněn nezvyklou péčí, kterou mi můj letitý ochránce věnoval, vyloučiv mě ze společnosti venkovských dětí, které žily rozptýleně tu i tam na pláních, obklopujících pahorek. Pierre tehdy říkal, že toto omezení je dáno mým šlechtickým původem, který mě nadřazuje styku s tak nízkou společností. Nyní vím, že pravá příčina byla udržet mne z doslechu planých pověstí o hrozném prokletí mého rodu, o nichž si po večerech zveličeně vyprávěli prostí nájemci, když si potichu povídali v záři svých krbů.

Takto izolován a odkázán sám na sebe jsem strávil hodiny svého dětství, bedlivě prohlížeje starobylé svazky knih, které plnily knihovnu zámku, plnou temných stínů, nebo se potuloval bez dozoru a bez cíle věčným oparem strašidelného lesa na svazích pahorku. Byl to pravděpodobně vliv tohoto prostředí, že má mysl byla záhy zastíněna melancholií.

Tyto studie a výzkumy, které spolupůsobily s temnotou a tajemností přírody, silně přitahovaly mou pozornost. Pozoruhodně málo jsem se dověděl o svém původu, ale i to málo, jež jsem mohl získat, mě velmi stísňovalo. Možná, že zpočátku to byl pouze prokazatelný odpor mého starého pěstouna hovořit se mnou o mých otcovských předcích, který vyvolával hrůzu, již jsem vždy pocítil při zmínce o našem rodě.

Když jsem však odrostl dětství, byl jsem schopen složit rozptýlené útržky rozhovorů, které nedobrovolně uklouzly jazyku, jenž začínal zadržávat s nastupujícím stářím, a které měly vztah k určité okolnosti, již jsem vždy považoval za zvláštní a která se nyní stala ponuře děsivou. Okolnost, na niž narážím, je časný věk, v němž hrabata mého rodu skončila svůj život. Zatímco jsem to zpočátku považoval za přirozený úděl rodu s krátce žijícími muži, později jsem dlouze přemýšlel o těchto předčasných úmrtích a začal je spojovat s blouzněním starého muže, který často mluvil o kletbě, která po staletí bránila držitelům mého titulu překročit třicátý druhý rok života.

Při mých jednadvacátých narozeninách mi dal starý Pierre rodinný dokument, který, jak říkal, byl po generace předáván z otce na syna a provázel každého držitele. Jeho obsah byl velice děsivý a jeho pročení potvrdilo mé nejhlubší obavy. Tenkrát má víra v nadpřirozené byla silná a hluboká, jinak bych odmítl s pohrdáním neuvěřitelné příběhy, odvíjející se před mými zraky.

Dokument mě přenesl zpět do dnů třináctého století, kdy starý zámek, v němž jsem nyní sídlil, byla obávaná a nedobytná pevnost. Pojednával o jistém starém muži, který kdysi přebýval na našem panství, osobě s nemalými schopnostmi, i když původem byl jen něco víc než venkovan. Jeho jméno bylo Michel, který byl označován přízviskem Mauvais, Zlý, vzhledem ke své zlověstné pověsti. Studoval nepřiměřeně svému postavení, v touze objevit něco jako „kámen mudrců“ nebo „elixír věčného života“, a byl považován za znalce tajemství Černé magie a Alchymie. Michel Mauvais měl jednoho syna, Charlese, mladíka stejně úspěšného v okultním umění jako on sám, pro což byl nazýván Le Sorcier čili Čaroděj. Tito dva, jimž se vyhýbal každý poctivý člověk, byli podezříváni z četných hnusných praktik. O starém Michalovi se říkalo, že zaživa spálil svou ženu jako oběť Dáblu a nesčetná zmizení mnoha malých venkovských dětí byla přičítána na vrub těmto dvěma. Nicméně temnou podstatou otce a syna prozařoval spásný paprsek lidskosti: ten hříšný starý muž miloval svého potomka s vášnivou silou a mladík projevoval vůči svému otci víc než synovskou náklonnost.

Jedné noci vypukl v zámku na kopci nejdivočejší zmatek, když zmizel mladý Godfrey, syn hraběte Henriho. Pátrací četa v čele se zoufalým otcem vtrhla do chalupy čarodějů a našla tam starého Michela Mauvaise nad velkým kotlem s bouřlivě vřící vodou. Aniž si potvrdil své podezření, v neovladatelném šílenství zuřivosti a zoufalství, hrabě uchopil starého kouzelníka, a dříve než uvolnil svůj vražedný stisk, jeho oběť nežila. Mezitím rozradostnění sloužící ohlásili nalezení mladého Godfreye ve vzdálené, neužívané komnatě rozsáhlé budovy, oznamující to příliš pozdě, takže starý Michel byl zabit zbytečně. Když hrabě a společníci opouštěli alchymistův skromný příbytek, objevila se mezi stromy postava Charlese Le Sorciera. Vzrušené brebentění kolemstojících sloužících mu prozradilo,

co se stalo, leč zpočátku se zdál nedotčen osudem svého otce, pak pomalu přistoupiv k hraběti vyslovil s mdlým, ale strašlivým důrazem kletbu, která od té doby pronásledovala rod C...

„Nechť každý šlechtic Tvé vražedné rodiny, ve stejném čase s Tvým se dočká poslední hodiny!“ pronesl, a uskočiv náhle zpět do temného lesa, vyňal ze svého pláště lahvičku bezbarvé tekutiny a mrštil ji do tváře vraha svého otce, aby pak zmizel za inkoustově temnou clonou noci.

Hrabě bez hlesu zemřel a byl pohřben druhý den, krátce po dosažení dvaatřiceti let od hodiny svého narození. Po útočníkovi se nenašla ani stopa, přestože skupiny venkovanů vytrvale pročesávaly sousední lesy a pastviny kolem pahorku.

Čas a nedostatek připomínek otupily vzpomínku na kletbu v myslích potomků hraběcí rodiny, takže když Godfrey, nevinná příčina celé tragédie a nyní nositel titulu, byl během lovu zabit šípem ve věku dvaatřiceti let, nikdo nepomyslel na nic jiného, než na smutek z jeho odchodu. Když však po letech další mladý hrabě Robert byl nalezen mrtev v nedalekém poli, vesničané si šeptali, že jejich pána, sotva překročil své dvaatřicáté narozeniny, překvapila předčasná smrt. Louis, Robertův syn, se utopil v hradním příkopu v témž osudovém věku a tak zlověstná kronika pokračovala staletími: Henriové, Robertové, Antoinové a Armandové byli vytrženi ze šťastných a plodných životů jen málo mladší než jejich nešťastný předek v době vraždy.

O tom, že mi zbývalo nejvýš jedenáct let dalšího života, mě přesvědčila slova, která jsem přečetl. Můj život, který dříve měl pro mě jen malou cenu, se mi každým dnem stával dražším, jak jsem se stále hlouběji nořil do mystérií skrytého světa černé magie. Izolován jak jsem byl, moderní věda mě neovlivnila a já se lopotil jako ve středověku, stejně ponořen jako starý Michel a mladý Charles do

získávání vědomostí o démonech a alchymii. Nicméně jakkoli jsem četl, nijak jsem si nemohl vysvětlit strašlivou kletbu nad svým rodem. Ve vzácných rozumných okamžicích jsem zašel tak daleko, že jsem se snažil o přirozené vysvětlení, přisuzuje časná úmrtí svých předků zlověstnému Charlesi Le Sorcier a jeho dědicům; když jsem po pečlivém pátrání zjistil, že nebyli známi žádní alchymistovi potomci, vrátil jsem se k okultnímu studiu a ještě jednou se snažil najít kouzelnou formuli, která by osvobodila můj rod od onoho strašlivého břemena. V jedné věci ale bylo mé rozhodnutí pevné. Nikdy se neožením, neboť, protože neexistovala žádná jiná větev mého rodu, mohla by mnou kletba skončit.

Když jsem se blížil třicítce, starý Pierre se odebral na onen svět. Osamělý, pohřbil jsem ho pod dlažbu nádvoří, po níž zažíva tak rád chodíval. A tak jsem tu zůstal sám, abych přemýšlel o sobě jako o jediné lidské bytosti uvnitř velké pevnosti. Má mysl v naprostém osamění se vzdala marného protestu proti hrozící zkáze, aby se téměř smířila s osudem, který potkal mnoho mých předků. Většinu svého času jsem nyní strávil průzkumem zřícených a opuštěných dvoran a věží starého zámku, kterým jsem se v mládí ze strachu vyhýbal a o nichž mi starý Pierre jednou řekl, že tam po čtyři století nevzkročila lidská noha. Zvláštní a hroživé byly mnohé předměty, které jsem tam našel. Můj pohled odhalil nábytek pokrytý prachem věků a zničený hnilobou letité vlhkosti. Nikdy před tím jsem neviděl takovou spleť všudypřítomných pavučin a ohromné netopýry, mávajících kostnatými a zlověstnými křídly v jinak neobydlené temnotě.

Pečlivě jsem vedl záznamy o svém věku, dokonce dny a hodiny, protože každý pohyb kyvadla masivních hodin v knihovně tolik vypovídal o mém osudném bytí. Nakonec jsem se přiblížil době, kterou jsem tak dlouho s obavami očekával. Jelikož většina mých předků zemřela krátce před dosažením věku, kdy hrabě Henri skončil,

hleděl jsem vstříc neznámé smrti, která mohla nastat každým okamžikem. Nevěděl jsem, jakým neobvyklým způsobem na mě kletba dopadne; byl jsem rozhodnut, nebýt zbabělou ani pasivní obětí. S novou energií jsem se pustil do průzkumu starého zámku s jeho zařízeními.

Za jedné z mých nejdelších objevných výprav v opuštěné části zámku, necelý týden před osudovou hodinou, která, jak jsem cítil, zřejmě určovala nejzazší hranici mého bytí na zemi a za níž jsem už neměl nejmenší naději, že budu dýchat, došlo k vrcholné události mého života. Strávil jsem větší část dopoledne lezením po polozbořených schodech nahoru a dolů v jedné z nejrozpadlejších starých věží. Jak dopoledne pokračovalo, sestoupil jsem do nižších podlaží, kde zřejmě bylo středověké vězení nebo nedávno vyhloubený sklad střelného prachu. Jak jsem pomalu procházel po chodbě kryté ztvrdlým ledkem při úpatí posledního schodiště, dlažba byla velice vlhká a brzo jsem uviděl ve světle své plápolající pochodně, že mi holá mokrá stěna brání v další cestě. Obrátiv své kroky zpět, uviděl jsem přímo vedle svých nohou malé padací dveře s kruhem. Po chvíli se mi podařilo s námahou je otevřít, načež se objevil temný otvor, odkud stoupal zhoubný dým, v němž má pochodeň prskala, a v mihotavém světle se vynořil vrchol křídla kamenných schodů.

Jakmile se pochodeň, kterou jsem vnořil do odporné temnoty rozhořela plně a klidně, začal jsem sestupovat. Schodů bylo mnoho a vedly do úzké chodby s kamennou dlažbou, která zřejmě musela být hluboko pod zemí. Byla to dlouhá chodba a končila masivními dubovými dveřmi, z nichž kapala vlhkost a které urputně vzdorovaly mým pokusům je otevřít. Po krátké době jsem se vzdal úmyslu pokračovat tímto směrem a vrátil jsem se kousek zpět ke schodům a tu jsem zažil nejotřesnější šok až k zešílení, jež je lidská mysl schopna unést. Bez varování jsem uslyšel, jak se těžké dveře za mnou ve

zrezivělých závěsech pomalu otevřely. Mé bezprostřední pocity se nedaly analyzovat. Setkat se se zřejmou přítomností člověka nebo ducha v místě tak zcela opuštěném, jako byl starý zámek, vyvolalo v mém mozku nepopsatelnou hrůzu. Když jsem se konečně otočil čelem k místu, odkud zvuk přicházel, oči mi málem vypadly z důlků při pohledu na to, co uviděly.

Ve starobylých gotických dveřích stála lidská postava. Byl to člověk s čapkou, oděný v dlouhé středověké tunice tmavé barvy. Jeho dlouhé vlasy a rozevlátý vous byly intenzívně černé a neuvěřitelně bujné. Jeho čelo nezvykle vysoké, tváře propadlé a hluboce vráscité, jeho ruce dlouhé a sukovité, podobné pařátům, byly mrtvolně bílé jak mramor, jaké jsem nikdy u člověka neviděl. Jeho postava, vychrtlá jak kostra, byla podivně sehnutá a téměř ztracená v širokých záhybech jeho podivného oblečení. Ale nejpodivnější byly jeho oči, dvojice důlků propastně černě, temné výrazem pochopení, nicméně nelidské a nebezpečné. Nyní byly upřeny na mne, provrtávající neuvěřitelně mou duši a přibíjejíce mě k místu, kde jsem stál.

Konečně postava promluvila drsným hlasem, který mrazil svou mdlou prázdnotou a skrytou zlomyslností. Řeč, kterou byl rozhovor veden, byla napodobenina latiny, kterou užívali vzdělanci středověku a mně byla známá dlouhodobým studiem děl starých alchymistů a démonologů. Přízrak mluvil o kletbě, která byla uvalena na můj rod, o mém blízcím se konci, obšírně vykládal o zločinu spáchaném mým předkem na starém Michelu Mauvaisovi a radoval se z pomsty Charlese Le Sorcier. Vyprávěl, jak mladý Charles, který prchl do noci, se po letech vrátil, aby zabil šípem dědice titulu, Godfreye, jakmile se ten přiblížil otcovu věku v době úkladné vraždy; jak se tajně vrátil na panství a nepoznán se usadil právě v této opuštěné podzemní komnatě, jejíž dveře rámovaly hrozného mluvčího; jak se zmocnil v polích Roberta, syna Godfreyova, přinutil ho polknout

jed a nechal ho zemřít ve věku třiceti dvou let, zanechávaje tím odpuzující předzvěst pomstychtivé kletby.

Náhle jsem pochopil rozřešení největšího tajemství, jak byla vykonávána kletba od doby, kdy Charles Le Sorcier už musel být přirozeně mrtev, protože ten muž vypovídal o hlubokých alchymistických studiích obou kouzelníků, otce a syna, zejména co se týče výzkumů Charlese Le Sorcier, zaměřených na elixír, který mu měl poskytnout věčný život a mládí.

Na okamžik se zdálo, že zaujetí zbavilo jeho strašlivé oči temné zlovolnosti, která mě zpočátku tak děsila, ale náhle se vrátil ďábelský a upřený pohled a s šokujícím zvukem, podobným syčení hada, pozvedl vetřelec skleněnou lahvičku se zřejmým úmyslem ukončit můj život, jako ukončil Charles Le Sorcier život mého předka před šesti sty lety. Vyburcován pudem sebezáchovy, prolomil jsem kouzlo, které mě dosud poutalo do nehybnosti, a mrštil jsem hasnoucí pochodň na bytost, která ohrožovala můj život. Uslyšel jsem třesk lahvičky na kamenech chodby, zatímco se oděv vetřelce vznítil a osvětloval děsivou scénu s přízračnou jasností. Vřesk zděšené a bezmocné zášti úkladného vraha byl příliš pro mé již otřesené nervy a já upadl v mdlobách na kluzkou zem.

Když se mi konečně vrátilo vědomí, všude byla děsivá tma a má mysl při vzpomínce na to, co se stalo, se děsila myšlenky ještě něco vnímat; nicméně zvědavost převládla. Kdo byl tento muž zla, ptal jsem se sám sebe, a jak se dostal do zámeckých zdí? Proč se snažil pomstít smrt Michela Mauvaise a jak procházela kletba všemi dlouhými staletími od časů Charlese Le Sorcier? Letitý strach ze mne spadl, neboť jsem poznal, že ten, jehož jsem přemohl, byl původcem všeho nebezpečí kletby a nyní, když jsem se osvobodil, hořel jsem touhou dozvědět se více o zkázonosné záležitosti, která pronásledovala můj rod po staletí a udělala z mého mládí nepřetržitou noční můru. Roz-

hodnut pokračovat v průzkumu, sáhl jsem do kapsy pro křemen a ocílku a rozsvítil pochodň, kterou jsem měl u sebe.

Nejdříve se ve světle objevila pokroucená a zčernalá postava tajemného vetřelce. Děsivé oči byly nyní zavřené. S odporem jsem se odvrátil a vstoupil do komnaty za gotickými dveřmi. Našel jsem zde něco, co se velmi podobalo laboratoři alchymisty. V jednom koutě byla ohromná hromada lesknoucího se žlutého kovu, který se ve světle pochodně nádherně třpytil. Mohlo to být zlato, ale nezdržoval jsem se zjišťováním příliš vzrušen tím, co jsem podnikal. Ve vzdálenějším konci místnosti byl otvor vedoucí do jedné z četných divokých strží v temném lese na svahu pahorku. Pln úžasu jsem se vracel, neboť nyní jsem poznal, jak se ten muž dostával do zámku.

Měl jsem v úmyslu projít kolem pozůstatků vetřelce s odvrácenou tváří, ale když jsem se přiblížil k tělu, zdálo se mi, že jsem zaslechl tlumený zvuk, jako by život z něj ještě zcela nevyprchal. Zděšen jsem se otočil, abych se podíval na zuhelnatělou a skrčenou postavu na zemi.

Potom se náhle ty strašlivé oči, temnější než sežehnutá tvář, do níž byly zasazeny, široce otevřely s výrazem, který nejsem schop popsat. Rozpukané rty se snažily zformovat slova, kterým jsem dobře nerozuměl. Jednou jsem pochytil jméno Charles Le Sorcier a také jsem měl dojem, že z jeho sevřených úst vycházela slova „léta“ a „kletba“. Stále jsem se nemohl dobrat významu jeho nesouvislé řeči. Když mé nepochopení významu jeho slov bylo zřejmé, ještě jednou zlovolně vzplály jeho smolně černé oči, a já se otrásl, když jsem pozoroval svého již bezmocného odpůrce.

Náhle ten ubožák podnícen posledním výbuchem síly, zvedl svou bídou hlavu z vlhké a propadlé dlažby. Když jsem se zastavil, paralyzován strachem, našel svůj hlas a se zmírajícím dechem vykřikl ona slova, která mě pak vždy děsila dnem i nocí.

„Hlupáku,“ vriskl, „nemůžeš uhodnout mé tajemství? Nemáš dost rozumu, abys poznal vůli, která po šest století naplňovala tu strašnou kletbu nad tvým rodem? Neříkal jsem ti o mocném elixíru věčného života? Nevíš, jak bylo rozluštěno tajemství alchymie? Říkám ti, jsem to já! Já! To já žil šest set let své pomstě, neboť já jsem Charles Le Socier!“

Přeložil Argonantus

ZVÍŘE V JESKYNI

H. P. Lovecraft

Mé zmatené a nevěřící mysli se pomalu se vnucovala strašná jistota.

Ztratil jsem se, beznadějně a dokonale jsem se ztratil v ohromném labyrintu Mamutí jeskyně. Ať jsem se obrátil kamkoli, v každém směru jsem marně hledal jakýkoli ukazatel k cestě ven. Nemohl jsem doufat, že ještě někdy uvidím požehnané světlo dne, nebo že budu pohlížet na milé kopce a údolí krásného venkovního světa. Naděje mě opustila. Ale byl jsem natolik vyučen životem, věnovaným filosofickým studiím, že mě nemálo těšil můj nevzrušený postoj. Ačkoli jsem často četl o divokých záchvatech, do nichž upadaly oběti v podobné situaci, nic z toho jsem nepociťoval, nýbrž jsem jen tiše stanul, když jsem si jasně uvědomil, že jsem ztratil směr.

Ani myšlenka, že jsem asi zašel za nejvzdálenější hranice obvyklých výzkumů mě nepřiměla ztratit na okamžik klid. Jestliže musím zemřít, uvažoval jsem, byla tato hrozná, ale majestátní jeskyně stejně vítaným náhrobkem, jakým by byl kterýkoli hřbitov. To pomyšlení mě spíše uklidňovalo, než aby mě uvedlo v zoufalství.

Byl jsem si jist, že mým osudem bude smrt hladem. Někteří lidé se za takových okolností zbláznili, to jsem věděl, ale cítil jsem, že takový osud mě nečeká. Za své neštěstí jsem mohl pouze já sám; protože bez vědomí průvodce jsem se odpojil od obvyklé společnosti návštěvníků; a jak jsem se tak přes hodinu toulal zakázanými chodbami jeskyně, už jsem nedokázal znovu najít ty točité chodby, kterými jsem chodil, když jsem opustil své společníky.

Pochodeň mi už začala dohořívát; za chvíli mě pohltná a téměř hmatatelná tma v nitru země. Jak jsem stál v blikajícím, nejistém světle, bezmyšlenkovitě jsem dumal o tom, jak přesně dojde k mému nadcházejícímu konci. Vzpomněl jsem si, že jsem slyšel o kolonii souchotinářů, kteří hledali uzdravení v udánlivě zdravém vzduchu v podzemí, kde je stejnoměrná neměnná teplota, čistý vzduch a mírumilovné ticho. Usídlili se v této obrovské jeskyni a místo uzdravení tu našli podivnou a strašlivou smrt. Viděl jsem smutné pozůstatky jejich neohrabaných chatrčí, když jsme se skupinou šli kolem, a tehdy jsem se divil, jaký nepřírozený vliv by mohl mít dlouhodobý pobyt v této nesmírně tiché prostora na zdravého silného jedince jako jsem já. Nyní přišla chvíle si to ověřit, řekl jsem si chmurně, nezapomínám-li mě rychleji nedostatek jídla.

Poslední záblesky mé pochodně blikaly v temnotě a já se rozhodl neponechat nic náhodě a zkusit všechny prostředky záchrany. Takže jsem nabral do plic co nejvíce vzduchu a zkusil hlasitě volat, v marné snaze přivolat pozornost průvodce. Ale při tom volání jsem tušil v srdci, že je to marné a že můj hlas, zvětčený ozvěnou o nekončné zdi černého labyrintu kolem, neslyší nikdo, než já sám.

Najednou však jsem se lekl, protože se mi zdálo, že jsem zaslechl zvuk tichých kroků přicházejících po kamenné podlaze jeskyně. Že by záchrana přicházela tak brzo? Byly tedy všechny mé obavy a strachy zbytečné a průvodce si všiml mé nepřítomnosti, takže mě

šel hledat v tom vápencovém bludišti? Zatímco tyto potěšující otázky vyvstávaly v mé hlavě, takže jsem skoro chtěl začít znovu křičet, abych byl objeven tím rychleji, najednou se při poslechu moje radost změnila v hrůzu; protože můj sluch, vždycky dobrý a nyní zostřený dokonalým tichem v jeskyni, přinesl mým zmámeným smyslům nečekané a hrozné přesvědčení, že tyto kroky nejsou kroky jakéhokoli smrtelníka. V nezemském tichu podzemí by kroky obutého průvodce zněly jako zřetelné dupání. Ale toto znělo jako měkké plíživé kroky pracek nějaké kočky. Ostatně chvílemi, když jsem dával pozor, slyšel jsem kroky čtyř, ne dvou nohou.

Nyní jsem pochopil, že jsem svými výkřiky vzbudil a přivolal nějaké divoké zvíře, možná horského lva, který náhodou do jeskyně zabloudil. Možná že pro mě Všemohoucí vybral rychlejší a milosrdnější konec, než smrt hladem. Přesto instinkt sebeobran, nikdy úplně uspaný, se v mém nitru znovu pohnul, a třebaže únik před přicházejícím nebezpečím mě mohl ušetřit jen pro horší a pomalejší konec, přece jsem se rozhodl rozloučit se s životem za co nejvyšší cenu. Může se to zdát zvláštní, ale nečekal jsem od toho návštěvníka nic dobrého. Zůstal jsem proto naprosto zticha, doufaje, že neznámé zvíře, když mě nebude slyšet, ztratí směr zrovna jako já a tak mě mine. Ale tahle naděje se nesplnila, protože cizí kroky se pořád přibližovaly. Zvíře mě asi vyčenichalo v atmosféře jeskyně, prostě jakéhokoli jiného vlivu, na velkou dálku.

Když jsem viděl, že se musím ozbrojit na obranu proti strašidelnému a neviděnému útoku, začal jsem hledat v temnotě největší z úlomků skály, roztroušených na podlaze jeskyně všude okolo, popadl jsem do každé ruky jeden a čekal rezignovaně, co bude dál.

Mezitím se ošklivý zvuk plížících se pracek přiblížil. Chování zvířete bylo opravdu podivné. Většinou kráčelo jako čtvernožec, který ale špatně slaďuje přední a zadní nohy, chvílemi ale jako by se

pohybovalo po dvou. Přemýšlel jsem, co je to za zvíře, co na mě zaútočí. Musí to asi být nějaký nešťastný tvor, jenž zaplatil za svou zvědavost, když chtěl prozkoumat jeden z vchodů do té strašné jeskyně, tím, že tam navěky uvázl v jejích nekonečných chodbách. Živil se jistě bezokými rybami, netopýry a jeskynními krysami, stejně jako obyčejnými rybami, které pronikly různými přítoky Zelené řeky, spojené tajemně s vodami v jeskyni. Zaměstnával jsem se v tom hrozném čekání groteskními představami, jaké změny mohl jeskynní život přinést ve fyzickém vzhledu toho zvířete, přičemž jsem si vzpomínal na to, jak strašně podle místních pověstí vypadali ti souchotináři, kteří zemřeli po dlouhém pobytu v jeskyni. Najednou jsem se ulekl, když jsem si uvědomil, že i kdybych dokázal útočníka zabít, nikdy ho neuvidím, protože pochodeň mi dávno zhasla a žádná zápalky jsem neměl.

Pociťoval jsem hrozné napětí. Zmatená fantazie mi z obklopující mě temnoty kouzlila ošklivé a strašidelné tvary, jež jako by na mě dorážely. Víc a více blížily se ty hnusné kroky. Cítil jsem nutkání pronikavě vykřiknout, ale i kdybych se k tomu odhodlal, stejně bych nevydal hlásku. Byl jsem zkamenělý, přikovaný na místo. Pochyboval jsem, zda mě pravice bude poslouchat, až v rozhodujícím okamžiku budu muset hodit kámen na toho tvora. Nyní byly kroky velmi blízko, téměř u mě. Slyšel jsem namáhavý dech zvířete, a i v mém zděšení jsem si uvědomil, že přichází z velké dálky a že je asi unaveno. Najednou se kouzlo zlomilo. Pravice vedená mým dobrým sluchem vrhla plnou silou ostrý kámen do místa, odkud jsem slyšel oddechování a kročeje, a chválabohu trefila skoro cíl, protože jsem uslyšel, jak zvíře poskočilo kousek dozadu, kde se zřejmě zastavilo.

Zpřesnil jsem svůj cíl a hodil svůj druhý kámen, tentokrát velmi úspěšně, protože jsem s radostí slyšel, jak se tvor zhroutil zřejmě

definitivně a zůstal ležet. Úleva mě přemohla a skácel jsem se na zed'. Bylo pořád slyšet těžké dýchání, vdechy a výdechy, a já pochopil, že jsem zvíře jenom zranil.

Ztratil jsem úplně chuť toho tvora prozkoumat. Do mozku mi vstoupil bezúčelný pověřený strach a já se ke zvířeti ani nepřiblížil, ani jsem na něj už neházel kameny, abych je dodělal. Místo toho jsem se rozběhl plnou rychlostí obráceným směrem, kudy jsem přišel, aspoň jak jsem mohl posoudit ve svém zdivočelém stavu.

Pojednou jsem uslyšel zvuk, nebo spíše pravidelnou řadu zvuků. V dalším okamžiku to bylo ostré kovové klepání. Teď už nebylo pochyby. Byl to průvodce. A já začal křičet, řvát, ječet, dokonce vyskat radostí, protože jsem v těch chodbách postřehl slabé blikotání, které jistě bylo odraženým světlem přibližující se pochodně. Běžel jsem mu naproti, a než jsem pořádně pochopil, co se stalo, už jsem ležel průvodci u nohou, líbal mu boty a přes mé předešlé vychloubání jsem nesmyslně blekotal a vykládal svůj hrozný příběh a současně zahrnoval posluchače projevy vděčnosti. Nakonec jsem se jakžtakž vzpamatoval. Průvodce si všiml mé nepřítomnosti, když přišli návštěvníci ke vchodu do jeskyně, a podle vlastního intuitivního orientačního smyslu prošel postupně všechny vedlejší chodby kolem místa, kde se mnou naposled mluvil, a asi po čtyřech hodinách mě našel.

Zatímco mi toto vyprávěl, osmělil jsem se ve světle jeho pochodně a v jeho společnosti natolik, že jsem pomyslel na to zvíře, jež jsem zranil docela nedaleko v temnotě, a navrhl jsem, abychom při svíčke zjistili, co ta moje oběť byla zač.

Navrátil jsem se tedy s odvahou nabytou tím, že mám společníka, na scénu mého strašného zážitku. Brzy jsme spatřili na podlaze bílý předmět, bělejší ještě než svítivý vápenec. Opatrně jsme se přiblížili a společně jsme vykřikli údivem, protože ze všech podivných

zjevů, jaké každý z nás kdy spatřil, tenhle byl zdaleka nejpodivnější. Vypadalo to jako velký lidoop, jenž snad utekl z nějakého potulného zvěřince. Srst měl sněhobílou, vybělenou zřejmě účinkem dlouhodobého pobytu v temných prostorách jeskyně, ale překvapivě tenkou, vlastně ji měl jen na hlavě, ale tam byla velmi dlouhá a hustá, že mu spadala až na ramena. Tvář byla odvrácená, protože zvíře leželo skoro hlavou dolů. Položení údů bylo také divné, což ale vysvětlovalo jejich střídavé užívání, kterého jsem si všiml, když zvíře někdy postupovalo po čtyřech, jindy jen po dvou. Z konců prstů na rukou a na nohou vyrůstaly nehtovité drápy. Ruce ani nohy nebyly chápavé, což jsem přičítal dlouhému pobytu v jeskyni, jak bylo vidět i z nezemské bělosti celého těla. Neviděl jsem žádný ocas.

Jeho dech velmi zeslábl a průvodce vytáhl pistoli se zjevným úmyslem ukončit jeho život, když tu zvíře vydalo jakýsi zvuk a pistole klesla nepoužita. Ten zvuk bylo těžko popsat. Neznělo to jako normální opičí skřeky, a já se domýšlel, jestli ty podivné zvuky neměly původ v tom dlouhodobém úplném tichu, do něhož nyní zazářilo světlo, jaké zvíře nevidělo od svého prvního příchodu do jeskyně. Ten zvuk, který bych se pokusil popsat jako hluboké mumlání, slabě pokračoval. Najednou zvířetem proběhl přelétavý záchvěv energie. Pracky se zachvěly a údy sebou křečovitě škubly. S trhnutím se bílé tělo obrátilo tak, že k nám leželo čelem. Na okamžik mě omráčila hrůza z pohledu na ty oči, takže jsem si nevšímal ničeho jiného. Byly smolně černé ty oči, tak černé, že to ošklivě kontrastovalo s bělostí vlasů a kůže. Byly to zapadlé oči jeskynního obyvatele, úplně bez duhovky. Když jsem přihlédl blíže, viděl jsem, že ta tvář nemá tak vystouplou čelist jako jiné opice a je mnohem vlasatější. Nos vystupoval docela zřetelně.

Co jsme tak zírali na ten podivný zjev, tlusté rty se otevřely a vyšlo z nich několik zvuků, načež se tvor uvolnil ve smrti.

Průvodce mě popadl za rukáv a třásl se tak, že se chvělo i světlo a házelo na okolní zdi třaslavé pablesky.

Nehýbal jsem se, stál jsem ztuhle a zíral na podlahu před sebou.

Tu mě opustil strach a místo něho nastoupil údiv, úcta, soucit a pohnutí, protože zvuky, které pronesla ta postava ležící na zemi,

nám prozradily strašnou pravdu. Ten tvor, kterého jsem zabil, to divné zvíře v neznámé jeskyni byl, nebo kdysi býval, *člověk!*

Přeložil Argonautus

GULLIVAR NA MARSU

KAPITOLY I. A II.

Edwin L. Arnold

přeložil Roman „Hawkeye“ Gajdošík

Kniha E. L. Arnolda se v originálu jmenuje *Lieut. Gullivar Jones: His Vacation*, tedy *Por. Gullivar Jones: Jeho dovolená*. Vzhledem k nevýraznosti tohoto titulu byl vydáván pod názvem *Gullivar of Mars* („Gullivar na Marsu“, „Gullivar z Marsu“), či dokonce *Gulliver of Mars* se zřejmým odkazem na román Jonathana Swifta, snad záměrným ze strany vydavatele, aby přitáhl ke knize pozornost.

KAPITOLA I.

Odvážím se to napsat? Odvážím se napsat, že já, jednoduchý, všední poručík ve službě republiky, vykonal neuvěřitelné činy pro lásku ženy – pro tu chiméru v oblém tvaru, pro mdlého ducha roztomilosti něžnějšího pohlaví? Někdy si říkám, že se neodvážím: že se mi vysmějí a vykážou mne jako pohádkáře; a pak znova pozvednu své pero a posbírám po zemi roztroušené stránky, protože já to MUSÍM napsat – bledá nádhera té, kterou sem miloval, získal a pak ztratil, je neustále přede mnou a nikdy na ni nezapomenu. Hluk boje, do kterého mne má vize vede dál, stále tepe v mojí hlavě a jemné, šišlavé hlasy planety, kterou jsem vyplnil ve vlastním zájmu, a řev destrukce, která mne následovala zpět z mé výpravy, utopily všechny ostatní hlasy v mé hlavě! Já musím a budu psát – uklidňuje mě to; čtete a věřte tomu, jak a jestli chcete.

V momentě, kdy tento příběh začíná, jsem myslel na grilovaný steak a rajčata – steak křupavý a hnědý z obou stran a rajčata rudé jako vycházející slunce!

Mnoho jiného jsem zapomněl, ale TENTO fakt mi zůstává jasným jako obraz posledního dobře prohlédnutého pobřeží v myslí nějakého vlnami unášeného mořeplavce. A příležitost, která ve mně vzbudila tuhle všední myšlenku, byla noc skvěle předurčená k myšlení na večeri a ohniště, i když je někdo skromný a osamělý. Já, Gullivar Jones, ubohý výše uvedený poručík námořnictva se ctěnými hvězdami naší Republiky na límci a s nezaslouženou urážkou od nadřízených, která mě bolela v srdci, jsem si vybral svou cestu domů zkratkou přes deprimující noční slumy New Yorku, přičemž jsem toužil po steaku a pivu, papučích a dýmce, s nízkou chtivostí utrápené duše.

Byl to ten divoký, temný druh noci a podivnost všeho kolem se zvyšovala, jak jsem přecházel od lampy k lampě nebo překračoval ústí ponurých uliček, vedoucích k bůh ví jakým hnízdům záhad a zločinu, které existovaly i v těchto moderních časech našeho města. Měsíc se vznášel až nad kostelními věžemi; velké mlžné mraky uháněly přes oblohu mezi mnou a ním a silný, ostrý vítr, naložený velkými kapkami deště, zlostně vrčel v koutech a vzdychal mezi zídkami jako divné hlasy rozprávějící o věcech, které by slušného člověka neměly zajímat.

Pro mne to samozřejmě neznamenalo rozdíl. New York v tomto roku Páně není místem pro nadpřirozeno, i v tomto nečase, který se tak hodil pro reje čarodějnic, i přes vítr, který v kamnech zněl jako poslední chrčení škrceného muže. Ne! Svět byl příliš věcný, a to hlavně pro mne, chudého mladšího syna s pěti dolary v kapse, svazkem nezaplacených účtů v náprsní kapse a s medailónkem kolem krku, ve kterém dlel portrét mého drahého, kyprého, pihatého, tuponosého děvčete z malého jižního přístavního města, o kterém jsem si myslel, že ho miluji s obrovskou náklonností. Bohové! Nedosáhl jsem tehdy ani cípu toho mučivého citu.

Takto rozmrzele jsem špacíroval, bradu svěšenou na hrudi a příliš zabrán do myšlenek, než abych měl přehled o svém okolí. Právě jsem přecházel před zchátralým blokem domů, které se datovaly možná až do časů našich Otců poutníků, když jsem si koutkem oka všiml něčeho temného, co z ničeho nic přelétlo kolem – věc jako obří netopýr nebo hmotný stín, jestli něco takového může existovat, a hned nato tu bylo bouchnutí a zvuk nárazu a pak ještě zpola potlačený výkřik a zrychlený obraz nějaké černé kobercoviny, pleskající a třesoucí se, jako by byl všechen Iblisův vítr uvězněn v jejích záhybech, a najednou se zjevil, jakoby vyvržen z jejích nejvnitřnějších skrýší, malý muž.

Než bylo moje překvapení pryč, spatřil jsem při blikavém světle lampy, jak se snaží postavit, klopýtá na kluzkém obrubníku a pak spadne na temeno hlavy s ošklivým buchnutím.

Teď jsem nebyl oprostěn od překvapení, i když jsem už viděl mnoho mužů zemřít mnoha způsoby, a rozběhl jsem se k té nehybné hromadě bez pomyšlení, že by se stalo něco víc než obyčejná nehoda. Ležel tam, tiše, a jak se pak ukázalo, mrtvý jako hřebík ve dveřích, ten nejpodivnější starý chlapík, na jakém mi kdy spočinul zrak, oblečen v ošumělých zahnědlých šatech prastarého střihu, s dlouhou, šedivou bradou, spojeným obočím a se scvrklou pletí tak vrásčitou a opálenou jenom bůh ví jakým počasím, že bylo nemožné uhodnout jeho národnost.

Zvedl jsem ho z kaluže černé krve, ve které ležel, a jeho hlava spadla zpět přes mou ruku, jako by byla připevněna k tělu jenom jednou malou strunkou. Srdce mu nebilo ani nedýchal a poslední jiskřička života mu vyprchala z protáhlé tváře hned, jak jsem se nad ním sklonil. Vůbec to nebyla příjemná situace a jako jediné východisko mi připadalo předat mrtvého do řádné starostlivosti (i když jemu to už nemohlo učiniti nic dobrého!) tak rychle, jak jen to bude možné. Tak jsem poslal náhodného kolemjdoucího, jehož mi štěstěna přivedla do cesty, na hlavní ulici, aby mi zavolal drožku, počkal jsem s mrtvým, a když konečně přijela, řekl jsem kočímu, aby nás vzal k nejbližší nemocnici.

„Je to váš koberec?“ zeptal se kolemjdoucí, právě když jsem nasedal.

„Není můj,“ odpověděl jsem trochu hrubě. „Nemyslíte si snad, že běhám v tomhle nečase s tureckým kobercem v podpaží, že ne? Ten patřil tomuhle starému dědulovi, který právě spadl z nebe přesně na hlavu!“ A pak byl ten koberec, ten pramen všech věcí budoucích, neopatrně naložen do kočáru se mnou a mrtvolou.

Stručně, dovezl jsem starého tuhého cestovatele do nejbližší nemocnice a ze zvědavosti jsem počkal v čekárně, zatímco ho doktoři prohlíželi. Za pět minut vyšel ven chirurg, potřásl hlavou a řekl mi:

„Mrtvý, pane! Dočista, zlomil si krk, jako by to bylo drždadlo úzké dýmky. Podivně vyhlížející muž a nikdo z nás nemůže odhadnout jeho věk. Neznal jste ho, předpokládám?“

„Se mnou nemá nic společného, pane. Uklouzl na obrubníku a spadl právě přede mnou. Byla to záležitost běžné slušnosti ho sem dovézt. Měl u sebe nějaké doklady?“

„Vůbec nic,“ odpověděl doktor, vytáhl svůj zápisník a napsal si moje jméno, adresu a pár podrobností. „Nic kromě tohoto zvláště vypadajícího přívěsku, co měl kolem krku na černém koženém řemenci,“ a podal mi věc asi tak velkou jako vlašský ořech, s poutkem na zavěšení, na kterém visel patrně nějaký kamenný krystal, byl však tak zčernalý a otlučený, že bylo těžké určit jeho druh. Přívěsek neměl žádnou očividnou hodnotu a já si ho bez rozmyslu položil do kapsy kabátu, zatímco jsem si pár minut povídal s doktorem, a potom, co jsme si potřásl rukama, jsem mu řekl na shledanou a vrátil se k bryčce čekající venku.

Poté, co mně dovezla domů, jsem si všiml, že nemocniční vrátný zapomněl vzít s mrtvým i jeho koberec, když ho nesl dovnitř, a jelikož drožkář ho nechtěl odvést zpět, a já ho zas nechtěl jen tak pohodit na ulici, vzal sem ho k sobě.

Při světle lampy a doutníku v mé puse jsem se zblízka podíval na prastarý kousek toho umění z nebe nebo jiného místa, kde mohli mít tak starobylý tkalcovský stav, aby ho tam mohli ušít.

Velký, silný koberec vybledlých orientálních barev, pokrýval polovinu podlahy v mém obývacím pokoji. Materiál byl podobnější velbloudí srsti, než čemu jinému, co sem znal, a přes něj byla tmavá

vlákna tak dlouhá a jemná, že musela pocházet z ohonu oblíbeného černého hřebce krále Šalamouna. Ale nejzvláštnější věcí na koberci byl vzor. Byl ošumělý jako svědomí vojáka z povolání, ale jeho celkový dizajn stále žil ve velebných, věkem poničených obrazcích, a jak sem si všiml, když jsem koberec dovlekl před kamna a rozprostřel, vypadal poněkud jako hvězdná mapa nakreslená písařem, který trpěl deliriem tremens, než cokoli jiného. Ve středu byl kruh, který mohl být sluncem, zatímco kolem něho, v poli, jak by řekl expert na heraldiku, byly menší kruhy, které mohly být menšími světy kroužícími kolem něj. Mezi nimi byly tečkované čáry a šipky starověkého výzoru ukazující všemi směry, zatímco všechny zbývající prostor byl zaplněn tkanými literami, které vypadaly jako něco mezi runami a sanskrtem. Na okrajích tyto litery tvořily divoké bludiště, pravou džungli abecedy, ve které by snad jenom čaroděj mohl najít nějaký smysl.

Konec konců, pomyslel jsem si, když jsem ho rozprostřel na podlaze, byl to podivný a neošklivý kus bytového vybavení – docela se hodil k mému ne moc uklizenému bytu a určitě dělal radost svému starému majiteli, kterému bych za něj možná i dal pár dolarů, kdyby mi ho nabídl! Málo jsem tehdy věděl, že nastanou chvíle, kdy mi bude dražší než cokoli jiného.

Zatímco jsem přemýšlel, mé vzrušení z večerních událostí se zmenšilo a mne začala přemáhat trudnomyslnost. Co to bylo za temný svět, který se na mne mračil, když jsem se přesunul k oknu a otevřel jej, abych pocítil závan chladného nočního vzduchu a poslechl si skučení větru po střeších. Jak osaměle jsem se cítil! Jaký blázen jsem to byl, když jsem zažádal o dlouhou propustku na pevninu, dostal ji díky laskavosti tupých důstojníků, kteří se však o mě jinak nezajímali a ani nepochopili jak důležité je mé povýšení pro nejlepší zájmy mé služby, mne samotného i mé drahé Polly, abych

se stal pro ni výhodnou partií k sňatku! Jaký blázen jsem byl, když jsem se nepřihlásil dobrovolně na nějaký zoufale nebezpečný úkol, místo trávení času takhle! Tak by alespoň život byl zajímavějším; teď byl matný jako stojatá voda z příkopu, s žalostným výhledem na zatuchlé čekání na ten šťastný den, kdy pojmu za manželku to drahé, ružolící děvče! Jaký blázen sem to byl!

„Já bych si přál,“ zvolal jsem, procházející nervózně po malém pokoji, „přál bych si...“

Zatímco tato nedokončená slova opouštěla má ústa, překročil jsem tu pekelnou rohožku a není více překvapivé než pravdivé, dávám na to svoje slovo – zašustění proběhlo prastarými vlákny koberce a jeden z rohů se zvedl prudce nahoru, a jak jsem procházel po jeho povrchu, stále ještě nedokončil větu, omotal mou levou nohu s neočekávanou rychlostí a tak účinně, že jsem téměř spadl do náruče mé domácí, která právě otevřela dveře do mého pokoje a přinesla mi táč ze steakem a rajčaty, které jsem zmínil už předtím.

Bylo to určitě zavadění dveří o koberec mrtvého muže, které ho tak podivně zvedlo – co jiného by to mohlo být? Omluvil jsem se té dobré ženě, a zatímco prostřela na stůl a opět zavřela za sebou dveře, jsem si prošel další kolečko po pokoji, ponořen ve své rozzlobené myšlenky.

„Ano, ano,“ řekl jsem si nakonec, vrací se ke krbu. Postavil jsem se tam, ruce v kapsách, přesně před něj. „Všechno by bylo lepší než tohle. Jakékoli dobrodružství, jakkoli beznadějné, jakákoli zábava, jakkoli divoká! Ach, přál bych si být kdekoli jinde, jen ne zde, jen ne v tomhle byrokracii prolezlém světě! PŘÁL BYCH SI BÝT NA PLANETĚ MARS!“

Jak jen můžu popsat to, co se pak stalo, obyčejnými slovy? Jak jsem to dopověděl, magický koberec se pohnul pod mýma nohama, a vlnění přešlo všemi jeho okraji, jako by ho zachytil náhlý poryv

silného větru. Poskočil tak náhle, že jsem neudržel rovnováhu a posadil se a šok mě na chvíli přimrazil na místě. Shodilo mě to na záda a stoupal jsem vzhůru a dolů, jako na vlnách rozbouřeného moře. Rychleji, než to dokážu napsat, mne koberec omotal svými rohy, jako housenku kukla. Divoce jsem zakřičel a začal se zuřivě třepat, ale bylo již pozdě. Se silou obra a rychlostí vynikajícího baliče doutníků potlačil moje pokusy se vymanit, přiměl mne narovnat končetiny, obalil mě záhyby a záhyby látky od hlavy až k patě a všechno zmizelo – zarazil mi život a do nejvnitřnějšího bytí a nakonec, s poslední částí vědomí, jsem cítil, že se koberec zvedl z podlahy, obkroužil pokoj a vyletěl otevřeným oknem, stoupaje vzhůru, zatímco jsem slyšel zvuk rozrážené zemské atmosféry, připomínající trhání jemného hedvábí. Pokusil jsem se naposledy vykřiknout a pak už mé smysly nic nevnímaly – a čas a prostor a všechny ostatní okolnosti ztratily pro mne všechn svůj význam.

KAPITOLA II.

Nemůžu posoudit, jak dlouho ten divoký zmatek trval. Mohla to být hodina, den, nebo mnoho dní, neboť zpočátku jsem byl ve stavu pozastaveného vědomí, ale později se mi smysly začaly pomalu navracet spolu s pocitem zmírnění rychlosti a uvolnění tlaku, který držel můj život v hrsti, dával si však pozor, aby mne nezničil úplně. Byl to ten druh pocitu, který, i když méně prudký, cítí cestující ve vlaku, ospalý ve své sedačce, když se blíží svému cíli a ví, že jeho cesta bude brzy ukončena. V mém případě však tento pocit trval hodně dlouho, neboť zpomalování bylo postupné. Přes to všechno pomohl

oživit mé otupené smysly, a jak jsem se postupně probouzel, přemáhalo mne silné překvapení, neuvěřitelné pochyby o mých pocitech a dychtivá touha pochopit, co se stalo. Můj podivný transport zavibroval jednou či dvakrát, zavlhl se lehce nahoru a zas dolů jako datel letící od stromu k stromu a pak přistál, prohnul se, několikrát se převalil a nakonec zůstal nehybně ležet. V další minutě se pekelný koberec rozevřel, chvěl se po celém povrchu svým podivným způsobem a posledním trhnutím mě vyhodil pět stop do vzduchu, takže jsem vypadal jako kočka vyhozená rychlým napnutím školáckova prostěradla.

Když jsem se rozhlédl, měl jsem matný výhled na jasné světlo jako při svítání a tvrdou zemi pode mnou. Letěl jsem vzduchem směrem k davu dřepících lidí a rozvázně vypadajícího individua, které stálo na vyvýšenině zády ke mně. Později jsem zjistil, že právě vyučoval všechny ty lidi o teorii gravitace a o vlastnostech padajících těles; v téhle chvíli jsem však jen věděl, že je přesně v mé letové dráze, a jak jsem dopadal, instinktivně jsem ho objal kolem trupu, strhnul s sebou a společně jsme se váleli směrem k davu jeho učedníků. Narazili jsme do nich právě v místě, kde se jich sešlo nejvíce, a valili se přes ně, až jsme skončili v kupě svíjejících a kopajících nohou a rukou. Když jsme zastavili, masa lidí se pomalu rozpadla a já byl schopen zvednout hlavu z ramene někoho, na koho jsem padnul, díky čemuž se mohl on – nebo možná ona – pozvednout do sedu, jak jsem udělal i já. Ostatní postupně vstávali jako pšenice po bouři.

Jaký to byl uhlazený štíhlý mladík, který se posadil tváří ke mně, s ruměncem jemného překvapení ve tváři a rukama ohmatávajícíma si tělo, aby se ujistil, zda není zraněn! Vypadal tak zvláště smutně a zároveň tak popleteně, že jsem si nemohl pomoci a

vyprskl smíchem i přes svůj úžas. Zasmál se také, pokojně, téměř až muzikálně, a pak řekl něco, čemu jsem neporozuměl, zatímco on ukazoval na malé říznutí na mém prstu, které trochu krvácelo. Potrásl jsem hlavou, jakože to nic není, ale cizinec s půvabnou starostlivostí vzal mou ruku a poté, co prozkoumal moje zranění, si utrl kus svého zářivě žlutého, tóze podobného oděvu a obvázal mi zraněné místo se ženskou jemností.

Mezitím co mi pomáhal, jsem se pořádně porozhlédl kolem sebe. Kdepak jsem to byl? Broadway to nebyla; nebyl to ani Staten Island v sobotu odpoledne. Noc právě skončila a slunce právě vycházelo. Pořád ale byl kolem stín, vzduch byl vlažný a příjemný všem smyslům. Malebné, jemné aroma, jako dech nového světa se vznášelo kolem – jako vůně neznámých květin a orosený vzduch vonící po nepokosených loukách mi pronikal nosními dírkami; a do uší mi vnikal zvuk smíchu sotva jen tak lidský jako šelestění větru ve větích a jakoby vlnící se šepot davu lidí mluvících ze spaní. Díval jsem se kolem sebe a nevěděl jsem, které z mých smyslových vjemů jsou pravdivé a které jenom představy, dokud jsem si neuvědomil, že růžový úsvit se pomalu mění v den; a v jeho zesilující záři se odehrávala podivná scéna.

Nejdříve to bylo opálové moře mlhy, pokryté narudlými zlatými a růžovými barvami úsvitu. Pak, jak toto průhledné jezero začalo ustupovat, začaly přes něj prosvítat kopce, černé a karmínové, a vypadaly, že sedí na vzduchu, až do doby než se začaly pomalu přes závoj mlhy ukazovat jejich úpatí pokrytá kousky lesa, až nakonec nadcházející den rozptýlil opar a poslední růžově zabarvené průsvitné fragmenty pomalu odplouvaly pryč, čímž ukázaly krajinu u mých nohou v celé své kráse, s širokým mořem mihotajícím se v mnoha zálivech v dálce. Všechno bylo zprvu pobledlé, hory jako ze

stínů, oceán neskutečný, pole květin mezi nimi a mnou nepřítomné a tmavé.

Ale byly vážně neskutečné? Jak se moje oči přizpůsobily světlu dne, otočil jsem k nim hlavu a svitlo mi, že všechny ty hory a nížiny severně ode mně, všechna ta modravá a rozlehlá země, o které jsem si myslel, že je vysněná a neskutečná, je živá a nese hemžící se město budek a stanů; když jsem se lépe podíval, bylo tam celé město na úpatí svahu, jakoby za jednu noc postavené, snad z větví a polen; stále ještě čerstvé, ulice a cesty mělo ve stínech přeplněny dychtivými lidmi pohybujícími se v skupinkách a přesouvajícími se sem a tam v živých pramenech – povídajícími si před vstupy do stanů v jemných, pestrobarevných davech způsobem zároveň fascinujícím i matoucím.

Sledoval jsem to, jako dítě sleduje první pantomimu ve svém životě, mlhavě chápající, že to, co vidím, je nové, více přitahován barvou a životem obrazu než jeho smyslem; a zatímco jsem zíral, můj prst byl obvazován a můj nový přítel se ode mne dočkal jenom pokyvování hlavou. To ho přinutilo zatvářít se, jako by zhluboka přemýšlel, a nato následoval podivný incident, který neumím vysvětlit. Pochybuji, že mi uvěříte; ale copak s tím můžu udělat? Buď jste uvěřili mému vypravování o přiletu v koberci, nebo jste zavřeli knihu předtím, než jsem se dostal sem ve svém skromném příběhu, a to mne povzbuzuje. Možná můžu posílit své tvrzení a vaši důvěru poukázáním na výjimečné zázraky vědy, jichž dosahuje dokonce i na našem vlastním malém světě. Jestli mám citovat jeden příklad: jestli někdo tvrdil před deseti lety, že bude možné a lehké pro dvě osoby si povídat z protějších břehů Atlantiku bez jakéhokoli mezi-lehlého prostředku, stal by se terčem posměchu a říkali by o něm, že je přinejlepším extravagantní snílek. Ale tato fantazie, které nikdo

neuvěřil včera, je mezi dokázanými fakty dneška! Proto musím požádat o vaši shovívavost, ve jménu našich předchozích chyb, pro následující i další případy, které budu vypadat, že si zahrávám s vlastní pravdomluvností a vašim citem pro věrohodnost. V našem vesmíru není žádná taková věc jako nemožnost!

Když můj přátelský společník zjistil, že mu nerozumím, zatvářil se vážně na minutu nebo dvě, nadzvedl si spodní část své zářivé žluté tógy, jako kdyby přišel na nějaké řešení, a klekl si přímo přede mne. Nato vzal mou tvář do svých dlaní a přiblížil se ke mně natolik, že jeho nos byl jenom coul od mého, zíral do mých očí se vši svou vnitřní silou. Nejdřív jsem se chtěl začít smát, ale po chvíli mne přemohl pocit zvědavosti. Následovalo ho vzrušení, které mi přeběhlo celým tělem, a pak vědomí, že hlasité bušení mého srdce se zastavilo. Zdálo se, že chlapcovy oči byly uvnitř mé hlavy, a ne venku, spolu s něčím nehmotným, co mi prostupovalo mozkem. Pocit to byl, jako by mi někdo natřel éter na kůži – chladivý, znecitlivující pocit. Potom následovalo mravenčení, něco jako probuzení spících buněk v mé mysli, které odpovídaly na přenos myšlenek a byly jím probuzeny a zúrodněny! Moje ostatní mozkové buňky jasně cítily vitalizaci svých společníků a po dobu přibližně minuty jsem pocítil silnou závrať a bolest hlavy jako po příliš dlouhém čase stráveném studiem, ale obojí rychle přešlo. Předpokládám, že v budoucnosti si všichni budeme osvojovat základní znalosti touto cestou. Profesori těch dnů si budou zakládat obchody s rozmanitými informacemi a my vejdemo a budeme nafouknuti jejich učením, jako cyklista, který si přijde do dílny dát napumpovat splasklou duši svého dopravního prostředku, nebo motorista, který si přijde dát dobít autobaterii. Vědy se tak stanou záležitostí kapacity v pravém smyslu slova a my budeme sváděni investovat naše peníze reklamami jako „Lev-

ný kurz astrologie!“, „Zkuste náš dvojité silný, dvouminutový kurz klasické literatury!“, „Teď je skvělý čas pro trigonometrii a metafyziku!“ a podobně.

Můj přítel však nešel až tak daleko. S ním proces netrval déle než minutu, ale byl překvapující svými výsledky a zanechal mne ve stavu jakéhosi hypnotického vnímání. Když byl konec, můj instruktor poklepal prstem na mé rty, aby tím zdůraznil svá slova...

„Poznej nic, poznej něco, poznej málo, poznej více!“ opakoval znova a znova; a tou nejpodivnější částí toho, jak mluvil, bylo, že jsem nejdřív nerozuměl, pak rozuměl něco, pak stále víc a víc, rychlou akumulací jeho řeči a jejího smyslu. Nato mi položil ruku na oči a zmizel z mé hlavy s jemně položenou otázkou, jak jsem se při tom cítil, na kterou jsem už neměl problém odpovědět v jeho rodném jazyku. Zvedl jsem se ze země jako ze židle u holiče, s nejasnou myšlenkou, abych hledal kolem sebe svůj klobouk a zaplatil.

„Vskutku, pane!“ řekl jsem v šišlavé martančině, jak jsem si leštil manžety a urovnával kravatu, „to byl rychlý proces. Jednou jsem slyšel o člověku, který se naučil cizímu jazyku za čas, který každý den věnoval čištění bot; ale tohle to poráží. Věřím, že jsem byl pilným žákem.“

„Docela ano, pane,“ odpověděl mi jemný, muzikální hlas té zvláštní osoby; „ale jste tvrdohlavý a váš mozek těžkopádný. Jiného bych to naučil za polovinu času.“

„Kupodivu,“ odpověděl jsem mu, „tohle jsou téměř stejná slova, se kterými mne můj drahý starý vychovatel propustil v to ráno, co jsem opustil univerzitu. Nevadí, čin byl dokonán. Dlužím vám něco?“

„Nerozumím.“

„Váš honorář?“ Někteří lidé rozumějí jen jednomu výrazu, a ne jiným, mladík však jenom pokroutil hlavou v odpověď.

Kupodivu, celou tu dobu jsem nebyl moc překvapen mým novým místem pobytu nebo hypnotickými instrukcemi, jak užívat cizí jazyk, jež jsem právě obdržel. Možná to bylo kvůli ještě pořád trvající závratě z letu ve starém koberci, jež mi bránila v hlubším zamyšlení; možná jsem si zatím ještě neuvědomoval vše, co se mi stalo. Ale toto je fakt, který stejně jako některé jiné v mém povídání musí zůstat prozatím nevysvětlen. Koberec, mimochodem, úplně zmizel, ale můj nový přítel mne ujistil, že viděl, jak byl srolován a odnesen někým, koho zná.

„My jsme velice klidní a čistotní lidé, cizinče,“ pověděl mi, „a všechno, co se jen tak povaluje kolem, je odneseno do skladišť v paláci. Zasměješ se, když spočineš zrakem na harampádí v nich, protože jenom málokdo z nás se tam vrátí pro svůj majetek.“

Nebesa vědí, že jsem nebyl ve stavu, abych se mohl smát, když jsem zas uviděl tu očarovanou houni!

Potom, co jsem chvíli sledoval krásnou scenérii, zvedl jsem se, narovnal a natrásal se, aby mé oblečení budilo alespoň jakýsi dojem pořádku, pustili jsme se dolů kopcem a přidali se k bezstarostným davům, které se potloukaly přes náměstí a uličky jejich města budek. Byl to ten nejhezčí, nejmírumilovněji vyhlížející lid, na kterém jsem kdy spočinul zrakem, hezký postavou a velice podobný nám ve všech ohledech, ale menší a štíhlejší, tak jemný a světlý, muži i ženy, rudolící a s lesklými vlasy, mírný v povaze, jak jsem cítil, když jsem si to rázoval pomezi ně, že bych je mohl všechny posbírat jako čerstvé květy a nadělat z nich svazky svým opaskem. A přece jsem je měl rád od první minuty; tak šťastný, bezstarostný, veselý národ, opět opakuji, jsem dosud neviděl. Ani jedna vráska zamyšlení či starosti nehyzdila jejich bílá čela, která se hemžila v davu přede mnou pod klobouky, které vypadaly jako květy, neustálý úsměv jejich tváří jako by nikdy netrpěl žádnou výtkou; jejich způsob pohybu byl lad-

ný a pomalý, jejich smích byl hluboký a muzikální, kolem nich byl odér přátelské, lenivé spokojenosti, který mne nutil je obdivovat, ať jsem chtěl nebo ne.

Naneštěstí jsem se nemohl podílet na jejich smíchu, alespoň tak mi to připadalo, a tak jsem se obrátil na svého nového známého, který mi řekl, že jeho jméno je jednoduché jednoslabičné An, a klepaje mu rukou na rameno, když se mezitím ospale zastavil v davu, jsem mu řekl srdečným způsobem: „Haló, příteli Žlutokabáte! Jestli může cizinec přerušit veselý proud tvé meditace, může se také zeptat, jak daleko odtud je nejbližší obchod s vínem nebo budka, kde by žízňivý muž mohl dostat pohár piva za příznivou cenu?“

Ten mladík zavrával pod mým přátelským poklepáním, jako by ho do ramene zasáhlo samotné kladivo Thórovo, a žalostně si třel svou jemnou kůži, podíval se na mne svým klidným, příjemným pohledem, odpovídaje po chvilce, během které jeho klid zápasil s bolestí, již jsem mu nevědomě způsobil svým poplácáním.

„Jestli je tvoje žízeň tak důrazná jako tvoje plácnutí, příteli Těžká pěsti, bude to určitě dobrý skutek přivést tě k hospodě. Moje rameno brní pod tvou přátelskostí,“ dodal, udržuje ode mne uctívou vzdálenost. „Přál by sis,“ řekl, „pouze svlažit vyschlé hrdlo, nebo jdeš rovnou pro modré či růžové zapomnění?“

Odpověděl jsem mu vesele: „Od včerejší noci jsem prožil tak dlouhou cestu – cestu, která se snad ani nedá změřit v mílích – která určitě obhájí suché hrdlo pro začátek; ale o těch dalších dvou věcech, co jsi zmínil, jsem nikdy neslyšel.“

„Beze sporu jsi cizinec,“ řekl přátelský mladík, sleduje mne od vrchu dolů s obnoveným zájmem, „a zdaleka, soudě dle tvého neznámého oděvu.“

„Jak zdaleka, to nikdo říct nemůže – dokonce ani já ne – ale určitě z velké dálky. Nech to zatím na své zvědavosti. A teď jdeme

za pohárem a pohodlnou lavicí, můj dobrý příteli! Nejkratší cestou. Nikdy jsem nebyl takhle žízňivý od časů, kdy se naše zásoby vody dostaly přes palubu lodi na jižních mořích a my museli své černé jazyky smáčet každé ráno v kalužích, které zanechávala ranní rosa v záhybech naší hlavní plachty. A to jsem byl ještě jenom učeň.“

Bez dalších slov, poněvadž byl ze mne trochu vystrašen, jak jsem si myslel, mne chlapec odvedl skrz dobromyslný dav na místo, kde čelem k hlavní ulici města, mírně zastřešena okolními stromy pokrytými gigantickými růžovými květy, stála hospoda – vlastně jen hrstka stolů na otevřeném trávníku. Zde mi donesl talíř lehkých koláčků, které však pouze způsobily, že jsem si začal svůj hlad uvědomovat víc než předtím, a také kvalitní aromatické víno ve zvláštní nádobě ze tří oddělených částí, z nichž v každé byla kapalina s odlišnou příchutí. Snědli jsme koláče, srkali to podivné víno a povídali si o mnohých věcech, až nakonec nás naše debata dovedla k tématu astronomie, o které jako o vědě měl můj galantní spolustolovník docela dost znalostí – čemuž jsem se však nemohl divit, jelikož strávil každou noc pod noční oblohou, otáčeje svou kudrnatou hlavu za planetami a třpytivými souhvězdími, která svítila v temnotě vesmíru jako květy na májové louce, jak se mi svěřil. Věděl, že světy obíhají kolem slunce, menší i větší, a tak jsem mu začal klást otázky, protože jsem měl neklidný pocit v mysli, a jak si vzpomenete, zatím jsem nevěděl, kde přesně jsem, jenom mi v hlavě klouzalo mlhavé povědomí, že jsem došel za hranici dosavadních znalostí lidstva.

Proto, zatímco jsem rukávem otíral desku stolu a zároveň lámal kousek lehkého, oplatce podobného koláče, umístil jsem kousek do středu, a „Podívej se sem!“ řekl mu, „Drahý příteli! Tohle sousto je slunce, které si dneska vítal tím svým divným rituálem. Teď se soustřeď na svou znalost hvězd co nejvíc a polož na chvilku pohár. Jestli tohle je slunce a tenhle menší drobek bude nejvzdálenější

planeta naší oběžné soustavy a tenhle ta o něco bližší a tak dál; až k Merkuru – který z těchto drobků vypadlých z ruky stvořitele bude ten, na kterém teď jsme?“ A čekal jsem se špatně skrývanou úzkostí na jeho odpověď.

Přišla náhle. Se smíchem, jako by ta otázka byla až příliš triviální; a taky se usmívaje nad mými nevyzpytatelnými způsoby, ten mladík kroužil svým prstem nad stolem téměř minutu, než jím ukázal na planetu... Mars!

Začal jsem na něj zírat; pak jsem na něj zvolal: „Vysmíváš se mi! Ukaž znova – pro jistotu ti ještě řeknu, co který drobek znamená ještě jednou. Pak mi, a na svoji duši přísahej, řekneš pravdu, na které planetě teď spočívají naše nohy?“ A znova, chlapec zakroutil hlavou, s podivem nad mou dychtivostí, a ukázal na Mars, povídaje jemně, že odpověď je jasná jako slunce nad našimi hlavami, stále mírně zmaten mou otázkou.

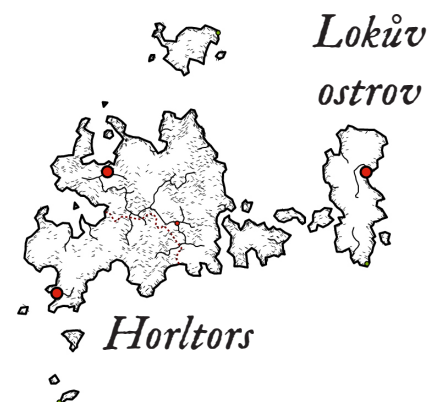
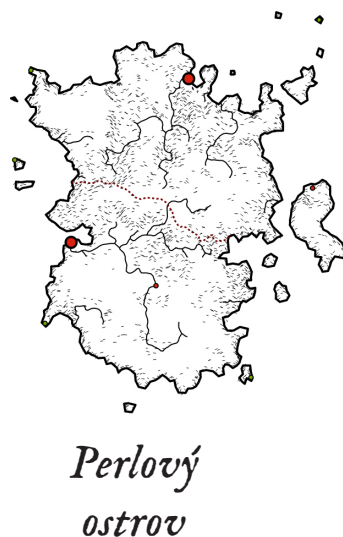
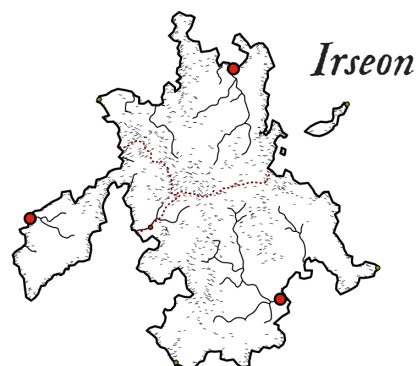
Mars! Ach, strašlivé, ohromné, nečekané! S výkřikem jsem praštil pěstí do stolu, až všechno na něm poskočilo, řekl jsem mu, že vtipkuje – že je hlupák, jehož znalost astronomie je tak prohnílá jako jeho smysl pro humor – zamračil se na něj, za chvíli jsem však svěsil bradu a položil ruce do klína.

A přece, a přece, to může být pravda! Všechno kolem mě bylo nové a zvláštní, ten jakoby křupavý, tenký vzduch, jež jsem dýchal, byl nový; vlašný svit slunce byl nový; elegantní, dlouhé, slonovinově bílé tváře lidí kolem byly nové! Včera – bylo to včera? – jsem byl jinde – na jiném světě, a mé fantastické přání, hnané nějakou ohybnou, pekelnou silou, mne přeneslo přes brány zemské atmosféry a – jestli ten hoch mluví pravdu – do vnějšího prázdna, kde nikdy ještě žádný živý člověk nebyl: se vším mým pozemským rozumem, příšernými pozemskými šaty, všemi pozemskými potřebami a hříchy v mých žilách!

Prohnul jsem se téměř až k chodidlům a zakryl si oči dlaněmi. Nebyl to vše náhodou jen sen? Nebo Země byla sen? Ne, ne, obojí bylo až příliš reálné. Hučení mého vzdáleného města mi stále znělo v uších: před očima mi proběhla krátká vize děvčete, jež jsem miloval; mužů, jež jsem nenáviděl; věcí, jež jsem chtěl v životě dokázat. A to vše byli skuteční lidé, skutečná Země; skutečné nebe, stromy, skály – slyšeli snad pekelní bohové, ptal sem se sám sebe, moje bláhové přání, které vyšlo z mých rtů ve chvíli divoké nespokojenosti, a přenesli mne do jiné sféry, jiné roviny existence? Podíval jsem se na toho mladíka, jako by mi mohl na to dát odpověď. V jeho tváři však nebylo nic víc než údiv; spojil jsem si ruce a udeřil se jimi silně do prsou; cítil jsem to a bylo to skutečné; má duše jako by mi říkala, že všechno kolem je skutečnost; hoch nelhal; džinové z pekla mne slyšeli; byl sem tady, z masa a kostí; moje lidská potřeba jídla stále ještě neukojena na místě, kde žádný pozemšťan ještě nikdy nehladověl ani netrpěl žízní; a vůbec jsem nevěděl, jestli se mám začít bát, nebo ne, jestli se smát, nebo plakat, ale se srdcem přeplněným hrůzou a podivem nad mou cestou a jejím cílem všechno to na mne rázem dolehlo a zatlačilo mne to do opěradla mé židle, kde jsem se snažil uvědomit si právě nabyté vědomosti a vyrovnat se s nimi.

Opuštěné ostrovy

připravila redakce

Doplňky a materiály

KOLEKTIVNÍ ČLÁNEK: OPUŠTĚNÉ OSTROVY

„Už je to možná padesát nebo šedesát let... co z ostrovů odešli elfové. Předtím nás jejich lodě držely v bezpečné vzdálenosti a my jsme se drželi dál, pak ale ze dne na den zmizeli... a zůstaly po nich jen tiché dolmeny, opuštěné domy, přístaviště a chrámy. Brzy se tomu tady začalo říkat Opuštěné souostroví a naše kogy zakotvily v prázdných zátokách, kde nás vítalo jen bečení ovcí, jejichž pastýři odešli. Přišli noví lidé z jihu, aby se tu usadili a osídlili jsme postupně většinu větších ostrůvků. Ale nikdy jsme nezjistili proč nebo kam elfové odešli. Zmizeli všichni beze stopy a bez vysvětlení...“

Na stránkách <http://maps.gamingkeep.sk> je k dispozici náhodný generátor map, který sestavil dohromady Antharon. Nabízí hodně nastavení pro generování (při kliknutí na růžici vlevo dole) a tím prostor pro vytváření různorodých světů a prostředí.

Rozhodli jsme se proto s Antharonem generátor otestovat a vytvořit pro DRAKKAR kolektivní článek, pro který by každý účastník popsal jeden zajímavý ostrov, přičemž všechny ostrovy by společně utvořily jedno souostroví. Dali jsme

dohromady „téma“ ostrovů (souostroví, které zčistajasna opustili elfové a začali je osidlovat lidé), aby měly alespoň trochu podobný ráz, ale zbytek byl na autorech. Každý ostrov mohli osídlit jiní lidé, takže se od sebe budou lišit. Zájemcům jsme rozeslali mapu jednoho ostrova s náhodným počtem měst, oblastí a zvláštních míst a na nich pak bylo vytvořit popis ostrova.

„Už se blížíme! Plachty na vítr! Kormidlo ostře vlevo, stýrimadúre!“

„Plachty na vítr, pane Jóne!“

„Kormidlo ostře vlevo!“

Zapraskaly provazy a ráhna, když posádka natočila plachty a opřel se do nich mořský vítr. Na stožáru se v závanu větru rozvinul prapor, na kterém dívka s vlkem po boku pozvedala do výše kalich plný krve. Stará a otřískaná koga zahrula směrem doprava, zatímco její zrzavý kapitán stál na přídi se založenýma rukama a sledoval skálu na levoboku, které se právě vyhýbali. Byla zahalena podivnou mlhou, která se plazila u hladiny. Otočil se, když za sebou zaslechl kroky:

„Vítejte, pane Ásmunde. Jsem rád, že jste se k nám mohl připojit. Máme dobrý vítr a vy i vaše zboží budete ve Vestribyggdu načas.“

Holohlavý kupčák přivíral oči, jak se jeho zrak přizpůsoboval ostrému světlu po přitnutí v podpalubí, zatímco se postavil vedle kapitána:

„To mne velice těší, pane Jóne. Každé zdržení mě stojí nemalou hromádku mincí.“

„Slíbil jsem vám, že vás tam dostanu a slovo držím.“

Pan Ásmund se poplašeně otočil, když se námořníci, kteří nebyli zrovna potřeba k řízení lodě, nahnuli na levobok a někteří i vylezli do lanoví, aby lépe viděli. Všichni vyhlíželi do mlhy obklopující zvláštní ostrov, který míjeli. Jeden z nich vykřikl a ukázal před sebe, načež se z mlhy vynořil obrys ohromné kamenné sochy. Byla umně zpracována do podoby vznešeného elfího válečníka, opírajícího se o meč. Rysy sochy smazal vítr a déšť, ale stále se majestátně tyčila nad proplouvající kogou, čnic nad její nejvyšší stěžně. Ozval se výkřik dalšího námořníka, když se v mlze objevila další ohromná socha vytesaná ze skály do podoby vysoké elfské ženy s přísným pohledem. Proplouvali dál a na levoboku se z mlhy vynořovaly další a další sochy, vznešené a mlčenlivé.

„Odpusťte, kapitáne... ale co je to za podivné místo, kam jste nás to zavedl? Měl bych se bát o svůj náklad?“

„Nikoli, pane Ásmunde. Míjíme Pilíře prastarých. Skoro každá loď na cestě k Opuštěným ostrovům tudy proplouvá... je to vstupní brána k ostrovům a orientační bod, který zná každý kapitán a stýrimadúr, který se v těchhle vodách plaví. Všiml jste si, že kolem nás fouká svěží vítr, zatímco vlevo leží mlha? Ty skály neobklopuje počasí z tohoto světa... Pilíře prý postavili elfové, a i když jsou pryč, pořád tu vládne jejich řád. Bez ohledu na počasí venku jsou pořád zahaleny mlhou.“

„A kdo byli ti elfové, kteří jsou tu vytesáni, pane Jóne? Bohové? Králové a knížata? Velcí válečníci, nebo proroci?“

„To nikdo neví. Když elfové odešli, vzali si tajemství těch soch s sebou. Pokud vím, nikdo u nich nikdy nezkusil přistát a sochy samy nepromluví. Dobře, posádko! Pilíře jsou už téměř za námi, zpátky do práce! Opuštěné ostrovy na nás čekají!“

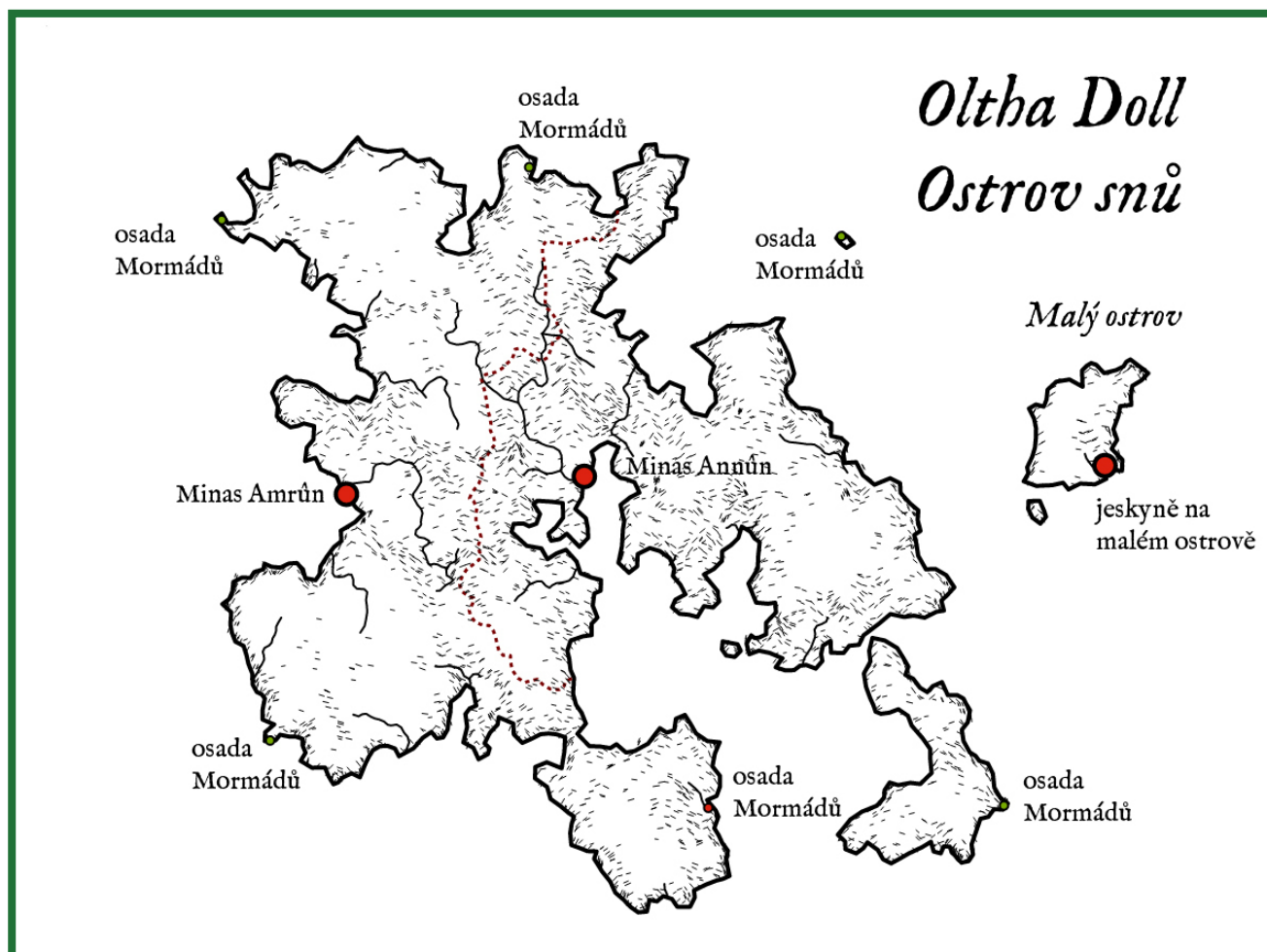
OLTHA DOLL – OSTROV SNOV

napísal „Skenderax“

Príbeh začína

V dávnych časoch sa elfovia na ostrove rozdelili na dve skupiny, aby zabránili stagnácii. Jedni založili mesto Minas Amrûn, mesto na východe, a druhí Minas Annûn, mesto na západe. Raz ročne medzi sebou elfovia súperili v rôznych disciplínach (šport, umenie, boj, mágia...) a toto súperenie ich motivovalo a posúvalo dopredu. Toto športové i umelecké klanie sa dialo na mieste zvanom Minas Endeth, mesto stredu, umiestnenom na najvyššej hore ostrova.

Pred stovkami rokov žila v Minas Amrûn elfka menom Priadka. Špecializovala sa na mágiu snov, veštenie a liečenie. Sny a snový svet je miesto, v ktorom i elfská myseľ môže zablúdiť a stratiť súdnosť. A tak Priadka pochopila, že bez pomoci nebude vedieť preskúmať priestor snov, ktorý ju tak fascinoval. Jej posadnutosť ju dohnala k tomu, že stvorila parazita, myšlienkovú bytosť, pomocou ktorej dokázala vnímať a ovplyvňovať sny ostatných. Množstvo prežitkov jej pokrivilo myseľ a ona zatúžila po niečom viac...

... a tak začala s myslou elfov Minas Amrûn počas spánku manipulovať. Jeden po druhom striedali spánok s bdelým spánkom a vykonávali činnosti, ktoré im ona do snov vložila. Prestali rozoznávať, či bdia, alebo snia. Priadka sa potom kochala z citových prežitkov svojich pacientov, ktoré boli čím ďalej tým krutšie, krvavejšie, drastickejšie, násilnejšie. Stávalo sa čím ďalej tým častejšie, že elfovia Minas Amrûn v bdelom spánku zabíjali, mučili a týrali ostatných elfov, zvieratá i samy seba. Niektorí vo svojom bdelom spánku tvorili krvavé umenie ako kreslenie na kožu za živa stiahnutého elfa, alebo zohavenie a zakonzervovanie tela elfa alebo zvieratá, i horšie veci, ktoré nemali so zdravým rozumom nič spoločné a iným sa pri pohľade naň podlamujú kolená.

Elfovia z Minas Annûn pochopili, že sa deje niečo zlé a počas výpravy do Minas Amrûn, povraždili všetkých. VŠETKÝCH! Až na jednu, ktorú varoval parazit v mozgu toho mála elfov z Minas Amrûn, ktorí sa nakazili. Až na Priadku, ktorá sa pred mágiou a silou mečov schovala v hibernickom spánku hlboko v tuneloch pod menším ostrovom na východe. I keď si elfovia z Minas Annûn mysleli, že hrozbu snového šílenstva zahnali, nedokázali viac žiť na ostrove, ktorý bol pre nich pripomienkou ich bratovražedného činu.

A tak Priadka na ostrovoch osamela. Sama v spánku, vo svojej snovej ríši, po dlhé desaťročia. V spánku, z ktorého sa pred niekoľkými rokmi prebudila. Do nového sveta, do nového času...

Hlavní hráči, skupiny

Mormádi – ľud Mormádov bol zo svojho pohľadu kruto utláčaný v starom svete, a tak bol šťastný, keď si našiel miesto pre život podľa svojich pravidiel a viery. Ide o silne náboženskú skupinu, ktorá neuznáva peniaze, neuznáva osobný majetok, neuznáva sebestvo ani rasové rozdiely. Sú jednoduchým národom, ktorý dodržiava desatoro prikázaní, so silnou vôľou, sebadisciplínou, uznávajúci mnohoženstvo i mnohomužstvo. Muž a žena sú v ich očiach rovnocenní, ale v spoločnosti zastávajú rôzne role. Muži chodia na týždňovky pásť ovce, kravy, kozy a ženy sa starajú o rodinu a polia. I keď sú pacifisti, muži i ženy prechádzajú v mladom veku výcvikom boja s palicou a prežitia v prírode. Tucet najstarších z nich tvorí snem, ktorý plní náboženskú, súdnu i politickú funkciu.

Hladači pokladov – opustené elfské mestá sú vyhľadávaným cieľom lovcov pokladov a nájazdníkov. Minas Annûn síce elfovia opustili a zobrali si všetko z ich pohľadu cenné, nechali tam ale dosť vecí, ktoré niektorí ľudia považujú za poklady – hlavne knihy, umelecké predmety a nástroje. Minas Amrûn ostalo tak, ako ho nechali elfovia z Minas Annûn v okamihu vyvraždenia. Sú tu zbrane, predmety dennej potreby, umelecké predmety, magické zbrane i artefakty. A dajú sa tu nájsť i umelecké predmety stvorené elfami počas ich bdelého spánku. Predmety tak strašné, že ich predaj a vlastníenie je v niektorých častiach civilizovaného sveta trestaný smrťou i veľmi cenený zároveň. Hladači i nájazdníci

však spravidla nemajú disciplínu a silné zásady. Viac vynikajú vo fantázii, klamstve, pretvárke a hrubosti. A tak sú ľahkou korisťou parazita. Stáva sa, že nájazdníci napadnú Mormádov, ale ide prevažne o malé krádeže, ktoré sa zaobídu bez väčšieho krvyprelatia. Hlavne kvôli schopnosti ovládať palicu u celej populácie. Preto ženy Mormádov niekedy prezývajú amazónky.

Myšlienkový parazit – mikroskopická myšlienková bytosť stvorená Priadkou sa živí jej vlastnými snami a pocitmi. Na oplátku jej za to sprostredkuje spojenie s myslou obete, ktorú napadne. Napadnutie sa v prvom štádiu prejavuje zvýšenou teplotou, adrenlínom, ktorý zdánlivo posilňuje telo a výdrž, v skutočnosti ale motivuje obeť sa vyčerpať. Humanoidi so silnou zodpovednosťou, svedomím, kázňou sú voči nemu odolní. Humanoidi slabších mravov, holdujúci alkoholu alebo drogám a podobne, ľahko podľahnú jeho mámeniu. V druhom štádiu začne ovplyvňovať sny obete. Sny sú potom rovnako živé, ako by boli skutočné. Napadnutá osoba je v nich silná, schopná konať bez toho, aby ju ktokoľvek potrestal. Je schopná si v nich splniť svoje najtajnejšie prania, vyskúšať... veci... na ktoré sa ani neodvážila pomyslieť. V treťom štádiu je obeť neschopná rozoznať, či bdie, alebo sní. Všetko sa jej zdá ako sen, ktorý strieda iný sen bez toho, aby si pamätala ten predchádzajúci. Parazit je však fyzicky závislý na psychickom kontakte s Priadkou, a tak umiera, ak sa týždeň nedokáže najesť z jej pocitov.

Priadka – po dlhých rokoch spánku je vyhladená. Ani nie tak fyzicky, ale po spo-

ločnosti snijúcich myslí. Rýchlo prišla na to, že elfovia odišli a že ostala na ostrove sama. Preto nakazila pavúky, ktorých bolo v podzemných jaskyniach neúrekom a na vlastné prekvapenie sa jej to veľmi ľahko podarilo. I keď sa pavúky vo svojom bdelom spánku o ňu starajú ako o kráľovnú, predsa len ich snové prežitky ju nenapĺňajú. Skúsila parazita i na ostatných zvieratách (pavúky ho šíri v lese), ale tie majú prekvapivo silnú odolnosť voči jej parazitu i vplyvu. Pri svojom pátraní však narazila na novú rasu, ktorá osídlila ostrov. I keď vo svojej viere a jednoduchosti sú Mormádi pre ňu ťažký oriešok, predsa len sa časom dostávajú dielčie úspechy v podobe preniknutia do spánku. Nie je to dosť na úplné ovládnutie (bdelý spánok), ale je to sľubný začiatok. Zároveň sa jej o zábavu starajú i hľadáči pokladov, ktorí ľahko podliehajú nákaze myšlienkového parazita, ktorý prežil v ruinách Minas Amrûn.

Oltha Doll – kolektívne myslenie fauny a flóry ostrova tvorí určitú formu bytosti, ktorá cíti negatívnu silu Priadky a snaží sa jej zbaviť. Priamo alebo nepriamo pomáha každému, kto sa snaží ukončiť pôsobenie Priadky na ostrove.

Ostrov

Mierne trávnaté kopce sú zdrojom šťavnatej trávy pre ovce, kozy a kravy, ktoré Mormádi pasú. Husté lesy sú len v okolí elfských miest Minas Amrûn a Minas Annûn a v horskom páse ťahajúcom sa od nich na sever. V nich žije bohaté zastúpenie zverov i vtáctva. Mormádi sa usadi-

li v malých osadách pri pobreží. V každej osade je minimálne jeden starešina, ktorý sa stará o chod obce a výmenu prebytkov s obchodníkmi, ktorí sem raz za čas zavítajú.

Významné miesta

Minas Amrûn – mesto východu (veľká červená bodka v strede ostrova). Vyvraždené mesto elfov, v ktorom na každom kroku leží zoschnutá mrtvola elfa, elfky alebo dieťaťa. Mesto pôsobí skľučujúcim dojmom, ako by nad ním visela kliatba. Je tiež hlavným zdrojom nákazy parazitom i zdrojom pokladov na ostrove. V meste je tiež úctyhodné množstvo pavučín, o čom na prvý pohľad svedčia ich krásne všadeprítomné siete. Mormádi majú od starešinov zakázané čo i len sa priblížiť k mestu. Nevedia síce prečo, ale o tomto rozhodnutí nepochybujú.

Minas Annûn – mesto západu (veľká červená bodka na západe ostrova). Opustené mesto elfov. I napriek prachu, ktorý sa tu nazbiera za roky, pôsobí mesto dôstojne a malebne. Je to miesto odpočinku a relaxácie. Ale i informácií o neznámej nákaze, ktorá zachvátila ostrov a viedla ku hroznému činu elfov z Minas Annûn. Dajú sa tu nájsť vyšetrenia elfov, ktorý boli nakazení, prehľad štádií choroby. Z vyšetrení je jasné, že elfovia nevedeli prísť na to, čo chorobu spôsobilo a ani ako ju liečiť. I v tomto meste je možné nakaziť sa parazitom, i keď je šanca minimálna.

Jaskyne na malom ostrove (veľká červená bodka na malom ostrove na východe). Sys-

tém jaskýň na malom ostrove umiestnenom na východ od Oltha Doll je výsledkom mágie elfov a snahy vyskúmať podstatu zeme. Ide o zložitý komplex chodieb prechádzajúcich cez rôzne vrstvy hornín, prirodzených puklín, podzemných jazierok i dažďových potokov. Je to sídlo Priadky a veľkého množstva pavúkov od veľkosti nechta až po veľkosť koňa. Priadka je v spojení so svojimi pavúkmi, a ak budú mať jej osemnohí bdelí sluhovia čas, upozornia ju na nebezpečenstvo, ktoré by jej prípadne mohlo hroziť.

Osady Mormádov (malé červené a zelené bodky). Počas týždňa obývané prevažne ženami, deťmi a starcami. Starci, muži i ženy učia deti bojovať s palicou, písať, čítať a veriť. Ženy sa starajú o domácnosť, pole i spracovanie mlieka, mäsa i vlny. Cez víkend prichádzajú muži so stádami. Je to čas modlitieb, rodiny, spoločenstva.

Nákaza

Okrem Minas Amrûn je možné parazita dostať i pri kontakte s pavúkmi, ktoré Priadka na ostrov vysieľa. Oltha Doll tieto pavúky zabíja, ale niektoré veľké alebo rýchle stredne veľké pavúky dokážu prežiť dosť dlho na to, aby Priadke dodali informácie, ktoré si zažiada. Počas svojho života tak pavúky roznášajú nákazu na celom ostrove.

Dobrodružstvo

Na prvý pohľad je ostrov Oltha Doll mierumilovné miesto, rajom pre Mormádov. Po desaťročia

však starešinovia vedia o prípadoch detí a dospelých, ktorí trpia poruchami spánku. Vedia, alebo to dokonca zažili na vlastnej koži, o krvavých snoch plných násilia a obscéností. Za tie roky si dali dokopy, že väčšinou tieto nočné mory stretli ľudí, ktorý navštívili staré elfské mestá. Preto do nich zakázali vstup. Sú presvedčení, že nejaká temná bytosť, padlý anjel alebo dokonca démon, obýva tieto miesta. A tak, stále ak príde obchodník alebo skupina hrdinov, tajne ponúkajú odmenu za vyčistenie ostrova od tejto pliagy.

Druhá možnosť, ktorá privedie hrdinov na ostrov Oltha Doll, je výprava, na ktorú ich môže poslať alchymista, kúzelník alebo osoba, ktorá potrebuje špeciálnu prísadu. V týchto kruhoch sa vie, že elfské mestá na ostrove odolávajú rabovaniu a je v nich možné nájsť elfské recepty, kúzelnícke knihy, lektvary a pracovné pomôcky, ktoré nemajú páru v ľudskom svete.

Minas Amrûn a Minas Annûn sú neslávne známe i mimo Oltha Doll a možno hrdinovia alebo aspoň obchodníci, ktorí túto oblasť navštevujú, o nich počuli. O Minas Annûn sa hovorí ako o mieste, kde je len prach a nuda. Hovoria mu i prázdne mesto. Minas Amrûn je však obostreté tajomstvom. Veľa dobrodruhov a lovcov pokladov sa tam vydalo, ale len málo z nich sa vrátilo. I tí, čo sa vrátili, sa chovali ako zvery a podľa toho z nimi bolo naložené. Mali však u seba elfské artefakty a poklady ohromnej ceny.

IRSEON

napsal „Plž“

Téměř okamžitě po odchodu elfů k ostrovu dorazili první piráti. Nevěděli, jestli se původní obyvatelé nevrátí, a tak jen drancovali a ničili vše, na co přišli. Všechna místní města jsou tak nová, postavená na rozvalinách původních obydlí a často z materiálu původních domů a chrámů. Z původních elfských míst se tak zachovala jen dvě. Chrám na Mlžném ostrově (SV) a maják (V).

Chrám Sirén na Mlžném ostrově

Z chrámu Sirén na Mlžném ostrovu stačili piráti ukrást jen jednu sochu. Podle legend se potom bůh moří, kterému je chrám zasvěcen, rozhodl piráty zničit. Potopil jim všechny lodě a zabránil jim v dalším drancování ostrova. Celý ostrov je zahalen mlhou, proto také ten název. Podle legendy je tomu tak proto, aby lidské oko už ostrov nespatriilo. Možné je ale také to, že se zde střetává teplý proud s chladnou vodou, což způsobuje, že je ostrov zahalen mlhou.

Dnes je chrám prázdný, nikdo neuctívá elfské bohy. Stále je to ale posvátné místo, kde bohové naslouchají. Bůh moří je nebezpečný

stejně jako živel, který zastupuje. Pokud vstoupíte na jeho půdu, bude chtít dar. Kdo obdaruje boha, tomu bude dovolen návrat, kdo dá něco hodnotného, může být odměněn (bůh může někdy onoho dobrodruha zachránit před utonutím, v nouzi nejvyšší mu může najednou z vody podat zbraň či ztláčit bouři). Nespokojí se ale s ledasčím. Nejde o hmotnou cenu daru. Spíše o jeho hodnotu pro majitele. Někdo tak může dát magický meč, ale jeho dar nebude dostatečný. Jiný jen kousek jídla a jeho dar bude přijat. Střezte se pokusit se sebrat některý z předmětů už zde ležících.

Města na ostrově

Ostrov Irseon nikdy nebyl jednotný a nikdy nespadal pod společnou vládu. Platilo zde jen právo silnějšího. Přesto došlo ke křehké dohodě a rozdělení ostrova na určité sféry vlivu jednotlivých měst. Obyvatelé města Rakis si tak zabrali jižní část ostrova, Menfa západní a Hejern východní. Jen Vesala se vymyká a porušuje rovnováhu. Její maličký přístav, skrytý v ústí řeky a dostupný jen za přílivu, je ale vhodný jen pro malé lodě, a tak moc nedělá konkurenci velkým městům. Díky své poloze slouží často jediná místní hospoda jako místo setkání na neutrální půdě zástupců velkých měst. Napětí se dá potom krájet, když vládci jednotlivých měst v salónku hrají v kostky o poklady, lodě i s posádkou nebo o nadvládu nad některým sporným územím. Potom stačí jen málo...

Irseon

Možná dobrodružství:

Vražda, nebo naopak ochrana některého z účastníků setkání ve Vesale. Popřípadě pokud má družina loď nebo něco jiného dostatečně cenného, dostat se na hru a samozřejmě vyhrát.

V některém z měst je bar U Oběšence, vyhlášený to podnik především mícháním neobvyklých nápojů z alkoholu. Rum se vším možným tu teče proudem a rvačky jsou na denním pořádku. Jedním z nejhorších koktejlů je Rychlá smrt, směs, která většinu spolehlivě vyřadí.

Uzavírají se sázky, jak dlouho nebohý pijan dokáže ještě stát na nohou. Tenhle dryják se navíc podává z kalichů vyrobených z lidských lebek. Měli jich tu slušnou zásobu. Při jedné z rvaček byla ale většina z nich rozbita. Z čeho teď budou Rychlou smrt pít? Družina je oslovena majitelem podniku. Potřebuje lebky, a kde je vezmou, je mu jedno. Pohřbívá se do moře, a tak nejde jen tak vykrást nějaký hřbitov. Kdo dnešní noci zemře? Nebo raději informovat strážce, kteří jsou také návštěvníky podniku? Z koho se asi poku-

sí obsluha baru získat lebku, když družina úkol odmítne? A budou strážce na straně známého podniku, nebo neznámých dobrodruhů?

Máják

Na jihovýchodním cípu ostrova je elfský máják, bledé světlo podobné měsíčnímu vychází z otevřené dlaně ruky, kamenného sloupu čnicího vysoko z kamenného poloostrova. Jeho světlo je spíše vražedné a na pobřeží leží velké množství vraků, které sem byly zahnány bouřemi. Máják kromě světla má kolem sebe auru smrti, sílu, která zraňuje vše živé ve svém dosahu.

Možná zápleтка:

Donést tajemnou černou skříňku z jednoho z vraků, který ztroskotal v dosahu aury majáku. Skříňka obsahuje černé svíce a obětní dýku, takže pozor ať se zaměstnavatel neobrátil proti dobrodruhům vyčerpaným aurou majáku.

Jeskyně duchů

Na jihu ostrova ve strmých útesech je Jeskyně duchů. Místo snad ještě z doby před elfy, které je přístupné pouze za odlivu. V jeskyni je množství hliněných uren s nemrtvými obyvateli. Nemálo dobrodruhů zkusilo štěstí a v některé z uren našli cennosti, které je zabezpečily až do konce života. Jiní zde našli smrt. Dnes už sem nikdo moc nechodí, příliš mnoho uren je rozbitých a příliš mnoho duchů je probuzených.

Možná zápletka:

Družinu osloví paní Alienor. Před dvěma lety se vdala. Její manžel chtěl zkusit štěstí v Jeskyni duchů a už se nevrátil. Teď by se chtěla zase vdávat. Její nastávající je z velmi bohaté rodiny a ta jako důkaz, že je její manžel už po smrti, potřebuje přinést snubní prsten, který měl na prstě. Kopie nepřichází v úvahu, protože by to rodina jejího nastávajícího poznala. Duchové v jeskyni nemusí být hned ke všem nepřátelští. Budou útočit jen na ty, co se pokusí odnést něco z uren. Prstýnek může být někde blízko vchodu jeskyně nebo až někde ve vzdáleném koutě jeskynního labyrintu (v závislosti na schopnostech a vybavení družiny). Možná, i když velmi nepravděpodobná, je i varianta, že tam vůbec není a že bývalý manžel nastoupil na první loď a odjel. Nepravděpodobná proto, že prsten je prokletý. Muž, který si ho nasadí, se bezhlavě zamiluje do nositelky druhého prstenu a bude se snažit jí splnit jakékoliv přání, třeba i sebevražedné. Pozor na to, jak družina prsten ponese a hlavně kde.

Rozvaliny majáku a chrámu

Na severozápadě ostrova býval druhý elfský maják. Ten byl součástí chrámu, který skončil podobně jako ostatní elfské stavby, v rozvalinách. I přes strategickou polohu zde nový maják postaven nebyl. Z rozvalin je totiž doteď slyšet zpěv a hudba, která láká k odpočinku. Není nic hezčího, než se zastavit a zasnít. V noci se hudba mění a ti, kdo zde zůstali přes noc, se už nepro-

bouzí. Několik rybářů z Hejernu může družině povědět historky o duších, kteří zde za noci hlídají. Ale nikdo si nepamatuje, že by při obsazení ostrova zde zemřel byť jen jediný elf.

Možná zápletka:

To, co zde ve skutečnosti straší, jsou kněžky zde pohřbené, které se probudily k neživotu po zničení a znesvěcení chrámu. Nemohou dojít klidu, dokud chrám nebude obnoven nebo dokud jejich ostatky znovu nespočinou v jiném chrámu stejné bohyně. Pokud tedy družina svolí (a asi v noci bude na výběr buď jen svolení, nebo smrt, navíc někdo z družiny musí umět elfsky, jinak se asi nedomluví) ukáží družině směr, kterým leží nejbližší chrám stejného boha a spolu s družinou nastoupí ve své nehmotné podobě na loď, aby družinu doprovázely na této strastiplné cestě. A kolik měst přijme do přístavu loď s přízraky? Pokud loď družiny kotví v některém z měst, bude zástup přízraků doprovázet družinu i do města.

Ke splnění úkolu stačí, aby družina symbolicky dovezla trošku země z rozvalin chrámu do jiného chrámu stejného boha (a onen chrám může ležet v novém působišti místních elfů). Jakmile se přízraky vydají na cestu, budou viditelné i ve dne a družina se tak bude muset stále potýkat s obtížemi s tím spojenými. Stejně jako s neustálými komentáři přízraků, které nebudou jinak do ničeho zasahovat, tedy pokud družina nesejde z cesty...

PERLOVÝ OSTROV

napsal „Pepa“

Jak se tento ostrov jmenoval v elfském jazyce, to už se nejspíš nikdo nikdy nedozví. Jisté je, že výpravy z lidských Království na jeho pobřeží objevily obrovská množství perlorodek, a proto o jeho současném názvu bylo rozhodnuto prakticky okamžitě.

Kolonizace ostrova probíhá už pár desítek let. V severní části se populace rozrostla natolik, až sběrači perel založili město Lastura, které dostalo oficiální královský status a je jednou z hlavních pokladnic říše. Na východním ostrově založili rybáři osadu s příznačným jménem Šupina. Jižní část ostrova (oddělena hranicí) zatím příliš osidlována není. Lidé se totiž bojí elfských kouzel a klamů, které tam elfové po sobě zanechali.

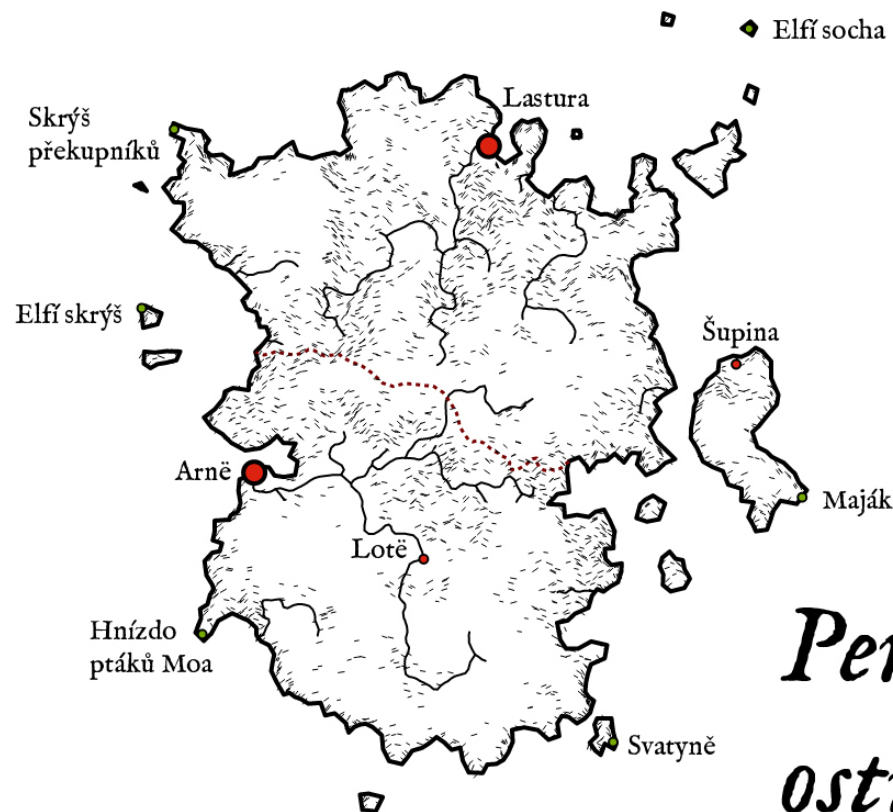
Ostrov je pokrytý především borovými lesy, které brázdí nespočet říček a tůňek. Tomu odpovídá i místní flóra a fauna, nicméně v jižní části lze najít i mnoho rostlin či zvířat magických a lze být i svědkem neobvyklých, spektakulárních jevů. (Většina z nich jsou rozestá elfská kouzla.) Ostrov takřka po celý rok zahluje mlha.

Lastura – V největším městě Perlového ostrova žije několik stovek lidí. A všichni tu jsou

z nějakého důvodu kvůli sbírání perel. Perlorodky a mořské ústřice na severním pobřeží plodí bílé perly, které jsou artiklem, díky kterému město neustále bohatne. Město je tedy velmi prosperující a (na poměry odlehleho ostrova) civilizované. Zákon tu vládne pevnou rukou (krást perly je zakázáno pod přísnými tresty) a na jeho dodržování dohlíží posádka královských gardistů. Lastura má i poměrně velký přístav, ze které-

ho míří do Království šalupa každý druhý týden. A i když se krást perly nesmí, tak se tu na soukromých lodích vyloďují dobrodružové až příliš často. Gardistům většinou řeknou, že je perly nezajímají, a že jdou prozkoumat jižní část ostrova. (Což někdy je a někdy není pravda.)

Šupina – Na východní části ostrova se velmi daří rybolovu. Proto tam poměrně přirozeně vyrostla rybářská osada, která v současné době

*Perlový
ostrov*

čítá na pár desítek lidí. Rybáři ze Šupiny se také starají o maják.

Maják – Vysoký bílý maják naviguje loď z Království na ostrov. Ty na Perlový ostrov připlouvají právě z této strany a v mlhách by mohly připlout k ostrovu příliš blízko a mohly by uvíznout. Loď se pak odchýlí severně, kde proplují kolem vysoké elfské sochy a pak přes Perlový záliv míří do Lastury.

Obří elfská socha – Prostřední z ostrůvků na severovýchodě není nic jiného než obrovitá socha elfského válečníka. Podobně jako Pilíře prastarých, jde o důležitý orientační bod. Socha ztvárňuje elfského knížete Erunera – prastarého vládce tohoto ostrova. Jeho jméno, status a původ je možné rozšířovat podle fresek v Arně.

Skrýš překupníků – V severozápadní části ostrova mají ve skalách skrýš překupníci perel. Ani posádka gardistů není schopna vymýtit všechny nekalé živly (obzvláště, když několik z nich v tom jede s nimi). Na místě je k nalezení celý pytel perel.

Arně – Ruiny dávného elfského města. Za doby své slávy bylo Arně velké – žila tu přibližně tisícovka elfů. Ti o perlách samozřejmě také věděli a sbírali je do svých překrásných klenotů. Nikdo neví, proč se elfové rozhodli souostroví opustit, ale stalo se. Kdysi krásné honosné tří-

dy nyní prorůstají trávou, domy jsou pobořené, fresky vybledlé. Z města zůstaly jenom ruiny. Již mnoho hledačů pokladů tudy prošlo, a proto je tu také k nalezení poměrně málo. Elfové ukryli mnoho svých cenností na západním ostrůvku, a jestli něco zůstalo tady, tak to maskují elfská kouzla.

Lótě – Na bystré říčce uprostřed borových lesů si elfové založili vesnici. Na tomto místě totiž i dnes rostou nádherné květy černého lotosu, který je nejenom známou magickou ingrediencí, ale i zdrojem duchovní a fyzické potravy. Z vesnice zůstalo pouze několik pobořených domů, ale lotosy rostou dál. Celé Lótě je ovšem skryto magickou iluzí, přes kterou je velmi těžké prohlédnout. I když elfí kouzla slábnou, je potřeba rozehnat všudypřítomnou mlhu a doufat ve štěstí. O černých lotosech se dobrodružové mohou dozvědět z fresek v Arně či z ukrytého elfího pokladu.

Skrýš elfích pokladů – Předtím, než elfové ostrov opustili, schovali mnoho svých cenností do jeskyně na západním ostrůvku. Vchod do ní je skrytý iluzí pevné skály. Opět jenom rozeznání mlhy a patřičná dávka štěstí mohou vstup do skrýše vyjevit. Uvnitř se nachází truhly se šperky, perlami a zlatem, společně s několika knihami a květy černého lotosu. Možná si el-

fové mysleli, že se na ostrovy ještě někdy vrátí. A možná přijde čas, kdy se opravdu vrátí a budou svůj poklad hledat.

Elfská svatyně – Na jihovýchodním ostrůvku jsou borovice vysoké a prastaré. V šumění moře a stromů se dobře rozjímá a elfové si tu postavili svatyni. Pietní místo označuje kruh menhirů a běda tomu, kdo by chtěl posvátné místo nějakým způsobem znesvětit.

Hnízdo ptáků Moa – Jižní část ostrova obývají ptáci Moa. Jsou to nelétaví, pštrosům podobní ptáci s velmi ostrým, silným zobákem. Jsou velmi rychlí a na lidi útočí spíše ze zmatení, než kvůli potravě. Jejich počty rostou směrem k jihozápadnímu cípu ostrova, kde mají hnízdo.

Možné zápletky

A jak do toho všeho zasadit právě tu vaši družinu? Inu, možná se doslechla o pobřeží plném perel, kterých si každý může nabrat plné kapsy. Nebo o pozůstatcích prastaré elfské civilizace a pokladech, které ukryla. Případně si družinu může někdo najmout na expedici za květy černého lotosu, které zde na ostrově rostou. Nebo může jít i o prostou práci vybíjení ptáků Moa, kteří znesnadňují průzkum ostrova směrem na jih. Možností je nespočet, tak se dobře bavte. :-)

HORL, TORS A LOK

napsal „OnGe“

Seskupení dvou velkých a několika menších ostrovů si mezi sebe rozdělily tři klany z jihu. Největší ostrov si mezi sebe rozdělili Horl a Tors, zbylý velký ostrov obsadil Lok. Protože je tu mnoho místa a málo lidí, tito tři praotcové si se svými kmeny příliš nepřekážejí a každý si na svém území buduje domov podle vlastních představ. Po původních obyvatelích tu však zůstalo mnoho tajemných míst, kterým se noví osadníci raději vyhýbají a mnoho dalších tajemství jistě teprve čeká na své objevení.

Ďáblova skrýš

Kamenné město v zátocě, kterému dominuje obrovský kamenný žlab směřující od moře až do veliké jeskyně. Ústí této jeskyně bylo otesáno do podoby zrůdné tváře, jejíž ústa tvořila vchod.

První odvážlivci, kteří do jeskyně vstoupili, tu našli nádoby s různým zrním, které však nově přichozí neznali. Vzali tedy trochu zrní, umleli z něj mouku a upekli chléb. Ti, kteří ochutnali, pak dva dny blouznili. Tors tedy nechal všechno zrní z jeskyně spálit.

Dnes slouží koryto vedoucí od jeskyně jako loděnice a jeskyně je využívána jako sklad

materiálu. Místním se nelíbilo žít v blízkosti obří kamenné zrůdy, proto výzdobu kolem vchodu osekali. Kamenné domy v zátocě daly domov nejen Torsovu kmeni, ale i dalším nově přichozím, které mezi sebe přijali. Dodnes zůstávají některé domy neobydlené.

Elfí maják

Na skalním ostrohu stojí vysoká socha z bílého mramoru, představující elfku, která v natažených rukách drží křišťálovou kouli a svůj pohled obrací k nebesům. Koule v noci i mlze vydává jasné modré světlo a varuje tak lodě mířící k Ďáblově skrýši před zrádnými skalisky. O maják se nikdo nestará. Jednak proto, že maják svítí sám o sobě, jednak proto, že ostrov ční vysoko nad moře a není tu žádné vhodné místo k vylodění. Na ostrově je malý háj, jinak je pokryt loukami, na kterých se pase zdivočelé stádo krav.

Torsův maják

Ačkoliv se lodě bezpečně vyhýbaly skalám okolo elfího majáku, nezřídka se stalo, že ztroskotaly na skalách přímo proti Ďáblově skrýši, nebo se majáku vyhýbaly příliš velkým obloukem a uvázly na mělčině na západě. Tors proto nechal vystavět nový maják na malém ostrově, uprostřed zrádné mělčiny a lodě tak dnes do Ďáblovy skrýše plují mnohem bezpečněji. Sám Tors se stal na sklonku života strážcem majáku. Říká se, že ho společnost lidí natolik otravovala, že se raději uchýlil na maják, kam mu jen jednou týd-

ně příbuzní vozili zásoby. Říká se také, že Tors se na maják odklidili jeho synové, aby se mohli ujmout vlády dřív, než Tors zemře.

Zubák

Dokonale hladká skála ve tvaru obřího zahnutého špičatého zubu. Z vnější strany jsou do skály vytesané schody, po kterých je možné vystoupat až na vrchol Zubáku. I při dobrém počasí tam ale fouká silný vítr a odvážlivci, který by se rozhodl na Zubák vystoupat tak hrozí pád do moře, nebo v horším případě na kameny u kořene Zubáku.

Nikdo neví, proč by někdo tesal schody do skály uprostřed moře. Někteří tvrdí, že vystoupat nahoru a pak skočit do moře byla pro elfy zkouška dospělosti. Čas od času se najde někdo, kdo chce na tuto tradici navázat, často s tragickými následky. Někdo si zase myslí, že odtud elfové shazovali odsouzence do chřtánu mořských příšer. Je však těžké si představit, že by po úzkém schodišti někoho vlekli proti jeho vůli. Někdo dokonce tvrdí, že na vrchu Zubáku končí duha a je po ní možné vystoupat do nebe. Pravda je ale nejspíš někde úplně jinde.

Měsíční jezero

Za zátokou plnou nebezpečných skal je ústí řeky a jen kousek po proudu je jezero ve tvaru půlměsíce. Na jejích březích našli osadníci z Horlova klanu domy ze spletených větví stromů kamenný chrám, cesty lemované sloupy, je-

jichž vrcholy v noci svítí a mnoho překrásných fontán.

Chrám kdysi zasvěcený neznámým božstvům se stal velkým sálem, kde zasedá rada starších a o svátcích se tu schází celý klan na velkou hostinu. Lidé osídlili stromové domy a postavili si nové z kamene i dřeva. V řece i jezeře je hojnost ryb i raků a když by se jich náhodou

nedostávalo, moře nenechá místní hladovět. Kousek nad jezerem se pasou stáda ovcí, která dávají mléko, maso i rouno.

V Měsíčním jezeře samotném i v krajině kolem něj se nachází nespočet soch elfů i jiných podivných bytostí. Místní často věří, že patří dobrým duchům, kteří přinášejí prospěch. Proto u nich zapalují svíčky a pokládají drobné

obětiny. Pravdou je, že Měsíční jezero je místem skýtajícím svým obyvatelům bezpečí, hojnost i krásu.

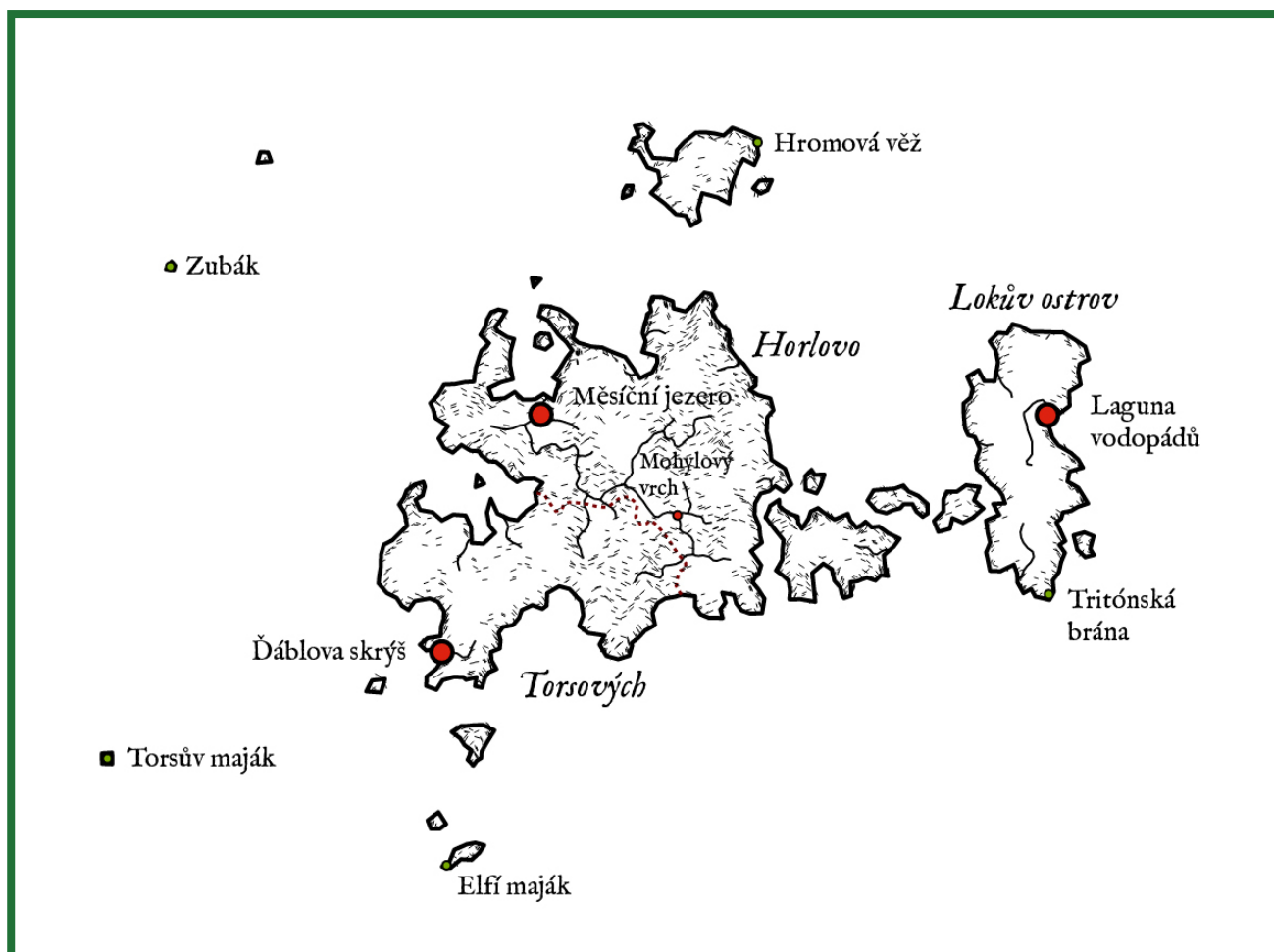
Mohylový vrch

Když lovce z Horlova klanu, putující po ostrově, zastihla uprostřed rašelinišť bouře, bylo zle. Naštěstí však nad řekou našli zalesněný kopec, kde se mohli ukrýt. Druhý den našli na kopci několik zlatých medailonů a pak i kamenné mohyly. Usoudili, že jde o pohřebiště a nechtěli jej znesvětit, tak si nechali jen medailony, které našli níž v lese a vrátili se do Měsíčního jezera, kde o svém objevu vyprávěli.

V následujících letech se sem vydalo mnoho chamtivých dobrodruhů, kteří si se znesvěcením elfího pohřebiště hlavu nelámali. Nakonec asi nebylo proč. V mohylách byly ukryty různé cennosti, ale ani stopy po kostech.

Dnes už je zlato z mohyl i lesa důkladně vybráno a kameny z mohyl posloužily ke stavbě domů. Lidé tu kácejí stromy a plaví je po řece do Měsíčního jezera. Kromě několika zalesněných vrchů jsou kolem jen mokřiny a tak se jiný způsob obživy nenabízí. Mnozí se diví, proč lidé Mohylový vrch neopustí a nevrátí se do Měsíčního jezera. Mají je za podivíny. Zlí jazykové dokonce tvrdí, že topí pocestné v močálech.

Sami obyvatelé Mohylového vrchu vyprávějí o bludičkách nad mokřinami, smečkách bažinných vlků napadajících dobytek a šíleném jekotu, který se ozývá z mokřin za větrných dní. Do Měsíčního jezera ale odejít nechtějí. Ať je to

tu jaké chce, je to jejich domov. Komu se tu nelíbí, může se vrátit odkud přišel.

Laguna vodopádů

Celý Lokův ostrov je vyzdvížený nad moře. Jen na několika místech se na něj dá dostat, i tak se musí návštěvník proplétat mezi strmými skalisky. Laguna vodopádů je však něco docela jiného.

Když sem poprvé zavítal Lok se svými druhy, učarovala jim laguna, do které padala voda hned ze tří vodopádů. V samotné laguně pak byly kamenné cesty a mola, u kterých mohli snadno zakotvit svoji loď. Lokovi se zdálo divné, že cesty vedou k vodopádům a tak přešel po skalách za stěnu padající vody. Našel zde prostornou jeskyni, osvětlenou lampami vydávajícími modré světlo. Z jeskyně vedlo několik schodišť vzhůru na ostrov i několik šachet s rumpály, kudy bylo možné tahat náklad.

Lok a jeho druhové se tu usadili se svými rodinami. Nad cestami do vodopádů zbudovali z mohutných trámů střechy, takže bylo možné do přístaviště dojet i vozem. Jeskyně za vodopády se stala vstupní branou na ostrov. Nejprve zde v chladu uchovávali potraviny, později zde dokonce zřídili tržiště. Atmosféra jeskyně osvětlené tajemným modrým světlem dává vydělat zejména prodejcům různých cetek a amuletů pochybného původu i účinku.

Na povrchu se místní živí především pastevctvím, lovem a někteří pěstováním zeleniny. Ačkoliv na ostrově nebyly žádné elfí stavby, v zemi každou chvíli někdo najde nějakou spo-

nu, minci, šperk nebo rozbitou nádobu, co tu elfové zanechali. A na tržišti za takovou cetku obchodníci z jihu často zaplatí víc, než by dali za vlnu z celého stáda ovcí.

Tritónská brána

Jediná původní stavba na Lokově ostrově. Nebo alespoň jediná známá původní stavba. Pět metrů vysoký kamenný portál, vytesaný do tvaru dvou delfínů ve skoku. K bráně vede od Laguny vodopádů kamenná cesta, která končí asi metr za branou. Ta totiž stojí na samém okraji útesu, několik desítek metrů nad mořem.

Vysvětlení, proč tu elfové bránu stavěli, je mnoho. Žádné z nich se nejspíš nezakládá na pravdě. Podobně jako u většiny záhadných staveb přisuzují lidé i této roli obětiště, nebo cesty do jiného světa. Někteří tvrdí, že to bylo přístaviště pro vzdušné koráby.

Asi nejoblíbenější legenda říká, že odtud elfové vyhlíželi příjezd Lokovy lodi. Ostrov střežili před nezvanými návštěvníky až do dne, kdy spatřili Lokovu výpravu na obzoru. Pak se sebrali a odešli neznámo kam.

Hromová věž

Na nejvyšším místě jednoho z větších ostrovů stojí Hromová věž. Zbytek ostrova jsou jen holé skály, sem tam kus trávy, nebo kameny ohraničená políčka, o která se nikdo nestará a občas nějaký opuštěný domek. Dalo by se tu žít, ale nikdo nechce, právě kvůli Hromové věži.

Věž je postavena z čediče, ačkoliv se zde, ani na okolních ostrovech čedič nikde nenachází. Na jejím vrchu se jako jestřábí spár krouží podivné výstupky, snad vyrobené z kovu. Věž nemá žádné dveře ani okna a vydává podivný bzučivý zvuk, který je při příznivém větru slyšet na míle daleko. Jen jednou se na ni pokusili vylézt průzkumníci z Horlova klanu, avšak prvního, kdo vylezl jen pár metrů do výšky srazil blesk, který vyšlehl z vrcholku věže.

Záhad kolem věže je však daleko víc. Jakkoliv zdejší moře často halí mlha, kolem věže vždy obtéká v uctivé vzdálenosti. Jako by i mlha měla z Hromové věže strach. Ta pravá hrůza však nastává při bouři. Blesky do věže bijí jeden za druhým a z věže zas srší blesky zpět směrem k nebi. Jako by Homová věž bojovala s bouří jejími vlastními zbraněmi. Bouře nakonec přejdou, Hromová věž tu ale zůstává.

DRAKKAR

INTERNETOVÝ SBORNÍK ČLÁNKŮ O RPG HRÁCH

Vaše články uvítáme na drakkarlod@centrum.cz
Zapojte se do přípravy dalšího čísla v našich diskuzích.

REDAKCE

Čestný šéfredaktor a duchovní otec projektu: Roman „Romik“ Hora
Redaktoři: „Ecthelion²“, Jakub „boubaque“ Maruš, Tereza „Raven“ Tomášková
Korektury: Jakub „boubaque“ Maruš, Tereza „Raven“ Tomášková
Design a sazba: Jakub „boubaque“ Maruš || Obálka: „Ecthelion²“

Není-li uvedeno jinak, jsou použité obrázky v public domain
nebo jsou uživateli jejich práv autoři článků či členové redakce.

